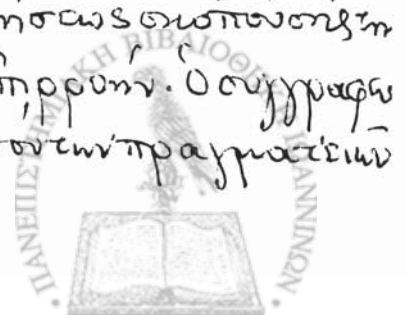

Έμπρός, 19 Μαρτίου 1923.

Τό Κωτσουβλαχικό ζήτημα καί οί Ἀλβανοί
Ποία ἡ καταγωγή τῶν Ἀλβανῶν.

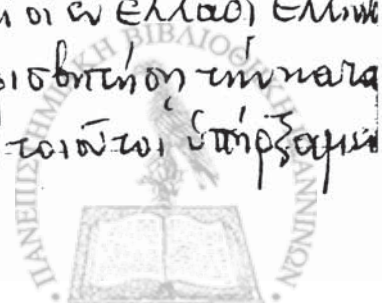
Ἐπιπληκτος ἔλαβον γῶσιν τῶν σοβαρῶν ἐσῶν ἀποκαλύψεων, ἅς ἐδημοσίω-
σεν ἐν τῷ προχθισινῷ « Ἐμπρός, » ὁ κ. Μοσχόπουλος, λίαν γνωστός ἐκ τῶν μοναχικῶν
βιβλίων, ὅπερ ἐδημοσίωσεν πρό τῶν ἐπισημαντικῶν « οἱ φαναρικῶς ἀπολογούμενοι
ἐν τῷ τόφῳ ». Ἐραπόστολος τῶν νέων τούτων ἰδεῶν δὲ πρὸς λατινοποιήσεως τῆς
Βαλκανικῆς ἢ μᾶλλον ἑλληνικῆς χερσονήσου, παρουσιάζεται ὁ κ. Γιόργιας
καθηγητῆς τοῦ ἐν Βασιλευστίῳ Πανεπιστημίου. Ἔνασι λίαν περίεργη ἐπι-
σημαντικὴ ἐρευνῆ τοῦ ἐν λόγῳ σπουδαίου ἀλλοστεικαθηγητοῦ, διότι ἐνώματι
ἀρχαῖς, μὲν κατὰ τὸ ἔτος 1898 ἐπανελθὼν ἐν Τερμανίᾳ, μοι ἀνήκτος
εἴπει, ἕως ἀρμολογία τῆς πολιτικῆς συνθητικῆς, ἤρξατο τῆς ἐπιστημονικῆς
αὐτοῦ δράσεως διὰ τὴν ἀποκαθάρσιν τῆς ἀλλοστειτικῆς, ἀποκαθάρσιν τῶν τούτων ἐν
τῇ πατρίδι αὐτοῦ ἀδικηθέντων φαναρικῶν, καὶ ἐξαίρων αὐτοὺς ὡς τοὺς ἀ-
βυφόρους παύσιν πνευματικῆς ζωῆς καὶ παντός πολιτισμοῦ ἐν τῇ Βλα-
χομακεδονίᾳ, ἐν ᾧ λέγει ἀποστολικῶς ἀρχῆς ἤρξατο ἐν τῇ « Ἱστορίᾳ τοῦ
Ρουμανισμοῦ », ἔπειτα ἀκολούθη ἐν πολλοῖς πηγαῖς, αἰτινῶν διαστροφῶν
κοπήμας ἐν ἱστορικῇ ἀλήθειᾳ (Πολωνοὺς, αὐστριακοὺς, Ἑβραίους καὶ
βλαχικούς Ρουμανισμοὺς) καὶ προσέειπε τῶν αὐτῶν, ὅτι ὁ οὐκ οὐκ οὐκ Πα-
τριάρχης κλήρω ὁ Πέλοποννήσιος, ὁ διοργανώσας τὴν Ρουμανικὴν ἐκκλησίαν
καὶ θεωρούμενος ὡς ἰσαπόστολος ὅμοιος πρὸς τὸν Κύριλλον καὶ Μεθόδιον τῶν
Σλαβῶν, ὁ Ἕλληνας Πατριάρχης, οἱ ἰσχυρίζεται ἐν τῇ Τερμανικῇ γλώσσῃ
ἐνδοθείση ἱστορία αὐτοῦ ὁ Γιόργιας, ὅτι εἶνε Σέρβος (eine gelehretter Serbe). Ἐ-
καίως ἐξ ἀφορητικῶν ἐπισημῶν τῶν βασιλέως ἠγῶν προτῆς Ρουμανισμοῦ
ἀφρητικῶν ἐλισσάβετ ἐδημοσίωσεν ἑκατόμβιον βιβλίον, ἐν ᾧ προσπαθεῖν
ἐξάγει καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν σχέσας ἑλληνικῆς καὶ Ρουμανικῆς. Τώρα παρου-
σιάζεται ἐν Ἑλλάδι ὡς σηματοφόρος ἀνθελληνικῆς ζωῆς ἀποστολικῆς
ἐπισημῆς τῆς ἑλληνικῆς χερσονήσου ἐπὶ τὴν ἑλληνικὴν ἐπισημῆν. Ὁ συγγραφεὺς
καὶ τῆς ἱστορίας τῆς ὀθωμανικῆς ἀποκαθάρσιν καὶ τῶν ἐν τῇ πραγματικῇ

ΑΡΧΕΙΟ
Ε. ΚΟΥΡΙΑ

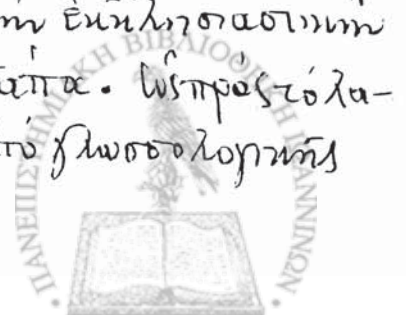

ἀναφορῆν εἰς τὸν Μεσσία, ἐν ποσῶν ἑπιγραφῶν τὰ θεία, ἅπερ ἐπι-
 στή, ἢ ἑλληνικῆς χερσὸς τοσούτοις ἀνατολῆ ἐν τῶν σλαβόφορων.
 καὶ τῆς λατινικῆς ἐπιγραφῆς, ἡ μὲν ἀφ' ἑνὸς μνημονεύει μέχρι τοῦ
 ἡ ἱστορία. Ἐσχηματῶς τῆς αἰστορίας τοῦ Ρουμανικοῦ λαοῦ, «ὡς ἐπιφάνει
 τῶν καὶ ἀποφῆ τὰς φωνῶν ἐν φωνῶν τῶν ἰταλῶν πρὸς λατινοποιήσιν τῆς
 μανικῆς ἐκκλησίας, ἀποτέλεσμα δὲ καὶ πρωτολεῖα τῶν ἀγῶν τῶν ἐπι-
 ξαν οἱ Οὐνῆται τῆς Τρανσυλβανίας καὶ τῶν περὶ ἑξ ἑπαρχιῶν, καὶ εἰάν οἱ πρὸς
 ἀρχαί τῆς ἀνατολῆς δὲ ἀνεξέσθων, πολλὰ καὶ προσωπικῶς λαβόντες ἐν φ-
 ρῆς καὶ ἐν τῆς καταχθονίου προσπαχύνσας, δὲ θά ὑπάρχον ἐρθόδοξος ἐπι-
 μαρία, οὔτε Ρουμανικῆ γῶσσα. ἀλλ' ἐν τῶν ἐν τῶν προχείρων καὶ ἐπι-
 ἑπισημῶς γράφω δὲ οἰοπῶ καὶ ἀντιγράφω τὰ καὶ τὰ τῶν τοσούτοις ἱστο-
 ρικοῦ δαιμόνια, οὔτε ν' ἀποδείξω τὴν ἐσφαλμένην πολιτικὴν καὶ τὴν θεωρίαν
 αὐτῶν. Τόσο εἶναι ἀντικείμενον ἰδιαιτέρου ἀρθροῦ. ἐπὶ τῶ παρόντος προτί-
 ρμαι δι' ὀλίγων καὶ γενικῶν γραμμῶν καὶ διαφύσσω τὸν ἱστορικόν, ὡς ἀλβανός,
 ἐπὶ παράσελμα καὶ ἀνιστόρητον ῥήτραν, ἢ ὡς ἀπό τῆς ποδοῦς ἐκφέρει περί τῶν
 βασιλῶν, ὅτι οὗτοι « εἶνε λατινικῆς καταγωγῆς ἀπὸ ἑνὸς χιλιάδων χρόνων καὶ καὶ
 συνέπιαν ἀδελφοί τῶν Ρουμάνων ». Δίκα εἰς Θεέ! Οὐδὲν τῶν τῶν φαιδρότερων.
 οὐδέ, ἀλβανολόγος ἀπὸ τῶν ἰταλῶν Καμάρδα μέχρι τῶ ἀυστριακοῦ Μάξερ
 ἐτόλμησε καὶ ἐκφέρει τὴν ἀντικείμενον τῶν ἀλβανῶν ἐπι-
 τὰ καὶ ἱστορίας καὶ ἱστορίας ἀποδείχθη ἀληθὲς τὸ τοιοῦτον διά τῶν ἐπιπο-
 τριώ τῶν τῶν. Τόρκα, οἷνε καὶ ἀναβρῶνται ἐπὶ τῆς λατινικῆς αὐτῶν καὶ
 γῆς, ἀρνούμενοι πᾶσαν ἐθνικὴν αὐτῶν ὑπόστασιν· ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἐπι-
 τερμῆ ἀφῆρσεν ἀπ' αὐτῶν ὁ πολὺς ἀυστριακὸς Roesler, ἡμεῖς δὲ παρ-
 ούχομεθα καὶ ὅτι εἶνε ἀπόγονοι τῶν Δανῶν, ἔθνους ὁμοῦ καὶ συγγενοῦς
 πρὸς τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας καὶ ὑπολαμβάνομεν τερμῆ δι' αὐτῶν καὶ γῆ
 θέλωσι καὶ ἀρνῶνται τὴν ἐναντὶν καταγωγῆν. ἀλλ' αὐτὸ εἶνε δικαίωμα αὐτῶν
 ἡμεῖς οἱ ἀλβανοὶ ὅμως, οἷτε εἶνε τῆς κεντρικῆς ἀλβανίας, καὶ οἱ ἐν ἑλλάδι Ἕλληνας
 ἀλβανοὶ, οὐδέποτε θά ἐπιτρέψωμεν ἐξ ἀδύνα καὶ ἀμφισβήτησιν τὴν κατα-
 γῆν ἡμεῶν. Καυχώμεθα ὅτι εἶμεθα Πελασγοὶ, καὶ ὡς τοιοῦτοι ἐπιτρέψωμεν

εἰς τὰ μέρη αὐτὰ πρὸ τῆς ἐμφανίσεως τῶν λατινικῶν φύλων. Ἐάν θελήσω-
μεν νὰ ἀναζητήσωμεν αὐτὸς ἀστέλες ἰσχυρὰς αἰ τῆς κόσμῳ τούτῳ, οὗτοι δὲν εἶναι
οὔτε οἱ Σλαῦτοι, οὔτε οἱ Λατῖνοι, εἴνε οἱ Ἕλληνες, μετ' ἧν συνδέονται ἡμᾶς
συγγένεια γλώσσας ἠθῶν καὶ ἐθίμων, αὐτὸ τό παρακλόν ὀλοκληρον καὶ νῦν
μονὰ συμφέροντα. Ὁ ἀπαράμιλλος τῶν Ἀλβανῶν ἦρος Σκιερόβου, ὁ ἐν-
δοξὸς μαρτυρῶν ἐλευθερίας, ἐξώρισεν ἀπὸ τῆς ἐπιβασιεύσεως αὐτοῦ κλι-
τῆς τὸς ἀξιώμασι καὶ οὐρολεμισίας αὐτοῦ πρὸς ἐκδίκασιν τοῦ τι-
μίου αἵματος τοῦ Παλαιολόγου καὶ γράφει πρὸς τινὰ εὐρωπαῖον διαφι-
σθητήσαντα τῆς καταγωγῆς αὐτοῦ ἔρχεν: « Εἶμεθα ἀπόγονοι τοῦ Πύρρου,
καὶ δὲν εἶπεν οὔτε τῶν Σκιπιδίων οὔτε τῶν Καισάρων. Ἡ Ἑκκλησία ἐν Ἀλ-
βανίᾳ, ἰδρυθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἀποστόλου τῶν Ἐθνῶν Παύλου, ἔσχεν ὡς πρῶτον ἐπι-
σημεῖον αὐτῆς τὸν αἶνον ἐλευθερίας, ὅσους ἐμαρτύρησεν διὰ Χριστοῦ καὶ ἔτα-
κατόθη ὑπὸ τῶν Ρωμαίων. Ἐποῦτε ἡ Ἑκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἐπέχετο ἐξ ἑ-
κλήματος τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Θρόνου καὶ ἠνομιάζετο καὶ ἡ χώρα ἑκκλησια-
στικῶς « Νέα Ἡπειρος ». Καὶ εἰν πρὸς σιγῆν διετέλεσε μέχρι Λέοντος
τοῦ Ε' ὑπὸ τῆν ἑκκλησιαστικὴν διοίκησιν τοῦ Παπᾶ Ρώμης ὅπως ὀλοκληρῆς
ἡ Ἑλλάς, αἰ τούτοις μασσοῦσαν δὲν ἔπαυσε νὰ εἶναι ἑλληνική. Κατὰ τὴν
περίοδον δὲ ταύτην ἐσέχθησαν αἰ τῆς λειτουργικῆς ἑκκλησιαστικῆς γλώσσας καὶ
αἶνες λατινισμοί. Οὐχ ἦσαν ὅμως καὶ ἑκάστα τὸ σύνολον εἶναι ἑλληνικὰ,
ὡς ἀποδεικνύουσι τὰ τε ἐπίσημα ἔγγραφα, μετὰ δὲ τῆς Ἀλβανικῆς καὶ τῆς
Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἑκκλησίας, καὶ αὐταὶ αἱ πολυάριθμοι χριστιανικαὶ
ἐπιγραφαί, ἡν μὲν μέρη ἐδημοσιώθη ὑπὸ τοῦμοι. Μητροπολίτου Βελγρα-
δίνου Ἀνθίμου καὶ Ἀλεξίου. Ἀλλ' ἡμεγελεῖτε ἀπόδειξι, ὅτι δὲν ὑπῆρ-
ξαν οὐδέποτε Λατῖνοι οἱ Ἀλβανοί, εἴνε τόσῳ ἔμειναν μέχρι τοῦ νῦν ποιεῖ
εἰς τῆν ἑρθουδοξίαν, παρά τὸς καθολικοῦς, οὗς κατέρθωσεν ἡ Παπική ἑκ-
κλησία νὰ σαφηνέσῃ, δι' ὃ καὶ νῦν μετὰ τῆν ἀθρητοργίαν Κράτους ἀνεξαρ-
τήτου, παρά τῷ Οἰκουμενικῷ Πατριάρχῳ ἐτίθησαν καὶ τῆ ἑκκλησιαστικῆς
ἀνεξαρτησίαν καὶ χεραφῆσιν, καὶ οὐχὶ παρά τῷ Παπᾶ. ὡς πρὸς τὸ λα-
τινικὸν αἰ τῆ Ἀλβανικῆς γλώσσας σιγῆσιν, καὶ εἰν ἀπὸ γλωσσολογικῆς

απόψεως ἔξετασθῆ τὸ πρᾶγμα, τοῦτε δὲ εἶναι σπουδαῖον, ὥστε καὶ σιγήσει
καὶ τὸν εὐλατασθέντων τῶν ἁλβανῶν. κατὰ τὴν οὐσιαστικὴν, ἣν ἔξεπο-
μοσε οὐχὶ Ἑλληνὸν ἑθνοδοξίαν, ἀλλὰ αἰσθητικὴν καθολικὴν, ὁ μαθητὴς Μι-
κροσίχ, τὸ κεντρικὸν στοιχεῖον εἰς τὴν ἁλβανικὴν εἶνε τὸ Ἑλληνικόν, ἔπι-
τα εἶναι τὸ λατινικόν καὶ σλαβικόν καὶ Τουρκικόν.
Ἄλλ' ὡς πρὸς τὸ λατινικόν, ὅσον παρατηρηθῆ τοῦτο, ὅτι πολλὰ λέξε-
αὶ εἶνε λατινικαὶ ἀλλ' ἀπετυχαῖ, αἱ οἱ λατῖνοι παρέλαβον ὡς μεταχ-
νέστεροι παρά τῶν ἁλβανῶν καὶ οὐχὶ τὰ παλαιά. Ταῦτα οὐκ ἔστιν
αἰτιολογῶν τὴν φωνὴν τοῦ εὐφυλοῦ τῶν ἁλβανῶν, καὶ εἰάντινα
ἔθνη καὶ μαχηθῆ ὡς διασωσάν ἀμετάβλητον τὸ φυλετικόν αὐτοῦ
διὰ τῶν αἰώνων χαρακτῆρα, τοῦτο εἶνε τὸ ἁλβανικόν, κατὰ τὴν γῆ-
ρην πείραν τῆς ἐθνολογίας.

Ἐλὸς ἀκουρίλας μαθητῆς.

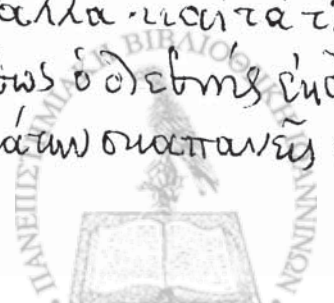

Τό Άγιον Όρος - Τα Μοναστήρια, ὄπλοῦτος καί
ἡ δόξα αὐτῶν.

Μουσεία καί Βιβλιοθήκη, καλλιτεχνία

Οἱ Μοναί τοῦ Ἁγίου, λαβοῦσαι τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τῆς ἐδρύσεως τῆς Με-
 γίστης λαύρας ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Νικηφόρου τοῦ Φωκῆ, περί τὰ ρέ-
 σα τοῦ δεκάτου αἰῶτος, ἤκησαν μαχίμως καὶ ὠφέλησαν παύμα-
 ρως τὸ ἔθνος κατ' ἡν ἐποχὴν τὸ τε κράτος καὶ ἡ ἑρμολογία ὑπὸ ποικι-
 λων ἰσχυρῶν ἠπειλοῦντο ἐχθρῶν. Ἡ ἐμπνευσὶς τοῦ αἰοῦσίου ἐκείνου αὐτο-
 κρατορος, ὅπως διαλύσῃ τὰς περισσοτέρας τῶν ἐν τῇ βασιλευσούσῃ Μα-
 κῆ, αὐτὴν εἶχον μαυροσθηλίαν σκανδαλιώδη, δι' ἡμέτερα τε καὶ
 διὰ τὴν ἀνάμειξιν εἰς αὐτοκρατορικά, τὰ ἐκκλησιαστικά καὶ ἐπιε-
 ρη καὶ εἰς τὰς σάσεις, καὶ πάλιν ἐκλέξῃ αὐτὸν ἑρημικὸν ἄθω, ὡς κατοι-
 κίαν τῶν μοναχῶν, συνετέλεσεν, ὥστε οἱ μοναχοί, ἀσχολούμενοι
 μόνον περὶ τὰ πνευματικά αὐτῶν μαθήματα, νὰ ἀποβῶσιν ὑψη-
 λότεροι εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὸ ἔθνος διὰ τῆς καλλιέργειας τῆς
 πρακτικῆς ἀρετῆς καὶ τῆς θεραπείας τῶν γραμμάτων καὶ ὠραίων
 τεχνῶν. § Οὕτω τὸ ἅγιον ὄρος ἐχρησίμασεν ὡς ἐπλευρὴν φάρος μὲν
 λαμπρῶν πανταχοῦ τὸ πῦρ τῆς εἰσεβείας καὶ ἀφωτισμοῦ εἰς
 τὴν πρώτην παύση γραμμῶν ὑπὲρ τῶν ὀσίων καὶ ἱερῶν. Ἐνταῦθεν
 αἰετὸς ἐκόντο ἐπὶ τῷ θείῳ μνηστῆρι τῶν οἰσθαροῦ ἐκείνοι ἱεράρ-
 χαι (κατὰ τὸν 14 αἰῶνα δεκάς ὅλη ἀγορευτῶν ἐκλέϊσαν τὸν θρό-
 νον), καὶ ἀπὸ τὸ ἀχανές κράτος οἱ ἡλιώται ἐκείνοι μητροπολίται οἱ
 πνευματικοί, οἱ ἱεροκήρυκες καὶ διδάσκαλοι τοῦ Γένους. § Τὸ ἅγιον
 ὄρος ἦν ἡ πνευματικὴ ἀκαδημία καὶ τὸ γραφικὸν τῶν Μουσῶν τέμενος, ἐν
 ᾧ ἀνάματα συγγραφεῖς καὶ καλλιγράφοι ἀλεσοῦσιν ἀνά τὴν ὑψη-
 λὸν τὰ ἱερά τῶν πατέρων συγγραμμάτων, οἱ μὲν δὲ ἀλλὰ καὶ τὰ τῆς
 ἱφθαίμας κλασικῆς ἐρχοῦ καὶ πρὸς οὕτως εἰπεῖν, ὁ αὐτὸς ὁ δευτέρως ἐμοδ-
 τικὸς οἶκος. εἰς φιλόπονοι καὶ δευτεροῦ τῶν γραμμάτων σκαπανεῖς οὗ

μόνον ἐδοῦσαν, ἀλλὰ καὶ συνέγραψαν τὰ ἀπαραρίθμητα ἑμῶνα συγγράμμα-
τα, δι' ἃν, ὡς δι' ἀδικοπαύσιων κερκῶν, συνεδέετο τὸ ἑπιάσσοτε παρά
πρὸς τὴν πολὴν ἀρχαιότητα καὶ προπαρασκευάσειτο ἀνεδόντως τὸ εἶς
πλεῖλλον, ὅπερ ἠκτινοβόλησε διά τῆς ἐντῆς ἐστέρια ἀναγεννήσεως ἡ-
χοηφίας. Καὶ τὸ πρᾶγμα μαρτυροῦσι σήμερον αἱ πλοσιώτατοι καὶ
ἄθω βιβλιοθήκαι καὶ οἱ πολυάριθμοι χειρόγραφοι κώδικες, ἃν οἱ ἡμίσει
μόνον περιελήφθησαν ἐν τοῖς κατάλοιποις τοῦ μακαρίου λαμπροῦ. ὅταν
δὲ συμπληρωθῶσι οἱ κατάλοιποι, τότε θά μᾶλλον τὸ ἔθνος, ὡς οἱ μοναχοὶ
καὶ ἄθω, παρά τῆν πλοσιάν ἀπὸ ξένων ἡεροσύλων ἀφαίρεσον διέσωσαν ὅσα
πάντε (15) χιλιάδας πολυτίμων κωδίκων. Δὲν ἔπῃρχε θεολόγοι καὶ λόγοι
καὶ

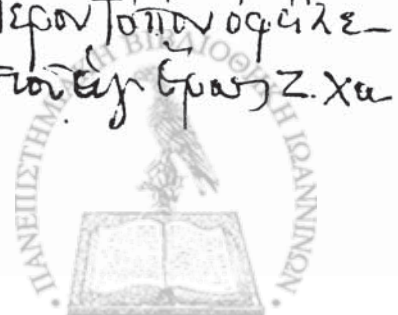
Επιλ. Βήμα, 1934, 17 Ιουλίου Έτος Α' Αριθ. Φαλ. 18. σ. 4. Γράφει τα εξής:

Βιβλιοθ. Βουλῆς: Άρον Όρες.

Καρυαί. — Καθυσερηφίνισ μάν, πρέπει ὀρωδ νάσημωθῆ ὅτι...

“Οἱ ἐργασίαι καὶ ἐφετινὰ ἀνοδὸν ἀπὸ Διοσηνασίον ἔλθου ἀντόμωθ. τὸ σπονδίασερον θέμα πρὶ τῆν ὑπό τῶν ὑπαρχείων τῶν ἐξωτερικῶν ἀρχειοθη-
 τικῶν κωμωδικῶν θλιακωμάτων εἰς τὸ ἀνεβλήθη μετὰ τὸ περὶ τῶν
 ὀνομαστικῶν ἐπισημάτων. Προεδρεύει ὡς γνωστὸν τῶν ἀνωτῶν ἀπόστασιν μα-
 θετικῶν καὶ θλιασικῶν σώματων ὁ πηλερξάσιος τῆς λαύρας, καὶ τῶν ὁ-
 τῶν ἐφῆτα εἶχε ἀποσταλῆ ἔργων ἑλόρησ Καρρίλας Μανριώτης εἰς τὸ
 Δισίαν ἀπὸ νοσοῦσας. Πάντες γένεμερον ἀπὸ τῶν ὀδῶν τῆς σπον-
 δαίᾳ πράγματα δλοῖ παροστάθησαν καὶ εἰ τῶν ἄλλων μωθῶν εἰ διαπρεπέτε-
 ροι, καὶ δλοῖ ἡ ἀμφάνοις τῶν ἔργων ἑλόρησ ἀνδῆ εἶται πάντες με εἰν
 σπονδαίον γένωθ εἰς τῆν ἐπιροειτικῶν πολιτείαν. Τὸ 1930 ἔτε τὸ πρῶ-
 τὸν μετῶθεν ἀπὸ τῶν Σπὸδῶν τῆς Διοσηνασίᾳ ἔλθῆθη ἀπόφασις περὶ
 ἀναστοιάσεως τῶν ἀθωνιάδεσ φρατικῶν σχολῶν καὶ ἀνετέθη ἀντῶ ἡ εἰ-
 πόμωθ καὶ ἰσχύνος κανονισμῶν, χάρις εἰς τὴν φιλομουσίαν καὶ τὴν φρα-
 κικῶν καὶ τῆν γυναικῶν ἀνδρομῆ τῆς φρακτικῶν Μονῶν Βαλοπέδῶν καὶ τοῦ ἑλλ.
 Κράτους, ἡ ἡῶθ ὁδὸς μετῶ ὀλίγον ὡς πρῶτῶν ἀπὸ τῆς νῆ εσλέση τὰ ἐργασίαι
 μεγαλυνῶθον σχολῶν, καὶ ἀνοσησῆ τὸ τῶν γραφῶν τῆς φρακτικῶν Κοινότητος εἰ-
 Καρυαῖς, καὶ ἰά ἀνοσησῆ τὸ ζήτημα τοῦ κοινῶν ὕδατος, ὅπερ ἀπὸ 300
 εἰνὸν ἑδμάθω εἰς τὰ πολιτικὰ θλιασικῶν.

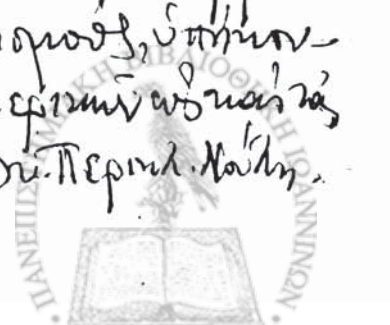
Τῶ 1931 ὅτε καὶ πάλιν προήδρευεν ἐπισησῆθη ἡ ἰδρυσθῆ ἀντόμωθ εἰς
 κωμικῶν, ὀργανισμῶν τῶν ἐφῆσ φρακτικῶν, τὸ τὸ κατὰ σπαστικῶν ἀναχθέν παρῆ ἐπι-
 ροπῶν ἐπιλέκτων ἀρχειοτικῶν ἀπὸ τῆν προεδρείαν αὐτοῦ, ἐψηφίσθη
 ἀλλὰ καὶ τῆν ἐπισησῆ τῶν σπονδῶν παρῆ ἀπασῶν τῶν φερῶ Μονῶν ἐψηφίσθη.
 Ἡ τῆν ἐφαρμογῆ καὶ σπαστικῶν τῶν ὀργανισμῶν, εἰς τὸ ἀπὸ τῆν περὶ τὰ
 ἰδρυσθῆ κερδῶν τῆν διαφῶν προμῆθικῶν εἰς τὸν ἱερὸν τόπον ὁφείλε-
 ται εἰς τῆν ἀρχίαν ἀνείσφασῆ τῶν ἐφῆσ Διοσηνασίον τῶν ἐφῆσ Ζ. Χα-
 ῖν βασιλεῖς.

Κατά την κρίση συμφυροχίν εις την Διοικησίαν τῶν γενομένων ἐπιλογῶν
 οὐκ 1932 ἐπιτεύχθη ἡ κέρυον ἐξ ἀρχικῶς κατονομασθέντων ἀθηνά-
 δες Σχολῶν, ὅσους εἰς τὴν μεταξὺ ὑπὸ ἐπιτότε φρεσὶ κοινότητος ἀνεθε-
 ρήθη μετ' αὐτικῆς μετὰ τὴν ἀπόδοσιν τῶν οὐκ ἐπιτυχῶν γὰρ
 τῆν ἐπαγαφῶν ἐπιδοχῶν ἐκ τῆς ἐπιτοχῆς ἐξ ἀφ' ἑαυτῶν Κοινότητος χαρι-
 στικῶς!!!

Διὰ ταῦτα ἄλλοτε παραπάνω ἐφροσύνως ἐχαίρει ὅτι ἡ παρασι-
 α αὐτοῦ εἰς τὴν Σίνον, ἢ ἐπιλθῶσα συμφιλίωσις μετὰ τὴν προίσα-
 μένῃ μετ' ἑαυτῶν καὶ ἡ ἀποκατάστασις αὐτῶν ἐκ τῆν πρώτων θεσπῶν.
 Τὸ εὐχάριστον τῶν ἐπιλογῶν τῶν ἐκ τῆν ἡμετέραν τόπων γενομένων πρέπει νὰ δημολο-
 γηθῆ ὅτι ὀφείλεται πρὸς αὐτὴν ἀμεταμέταν ὁμολογῆσαι τῆν ἐπιτοχῶν Κοινότητος
 τῆν αὐτὴν ἐπίρησιν κατ' ὅλα τὸ φρεσὶ λαβῆσαν διάστημα τῶν ἡμετέρων.
 Οὕτως τὸ ἀποκαταστατικὸν σῆμα καὶ ἔφερος τῶν ἀπονεμομέ-
 νων δικαιούτων καὶ φρεσὶ ἀπὸ ἐνδομῶν τὰς ἐξῆς, οὐδέποτε ἠθέλησε
 νὰ δεχθῆ κατηγορίαν κατὰ τὴν γέννησιν ἐὼς τὸν ἀπὸ τῶν καὶ εἰς
 ὅσων, γὰρ περιβαλλομένη τῆν ἡμετέραν φρεσὶ τῶν καταστασι-
 κῶν χαρτῶν, ἢ κέρως εἰς τὴν παράνομον αὐτῶν ἀποκέρυξιν
 ἀπὸ τῶν μετ' ἡμετέρας, ἢ ἐπιπρόσθεν ὅσων νὰ καταγγείλη αὐτῶν ἐκ τῶν δι-
 καιοτήτων, περὶ τῶν ὅσων καὶ ἠθῶν, κατηγορίως διαβαλέμα-
 τες. Συνετέλεσεν ὅσων ἀβλατῶν καὶ ἡ ὄντως καὶ ὁ παρῶν ὁμοῦ
 τῆν προίσα μένῃ ἀπὸ λαίρας, οἱ τινεσὶ ματανοήσαντες ὅτι ἡ ἐπιτο-
 χῶν χερνομήα, τῆν ἐποίησαν ὅσων ἐὼς τῶν νὰ καταγγείλη νὰ
 ἐξ αὐτῶν αὐτῶν εἰσαγγελία δὲ ἀπὸ τῶν μετ' ἡμετέρας δὲ τῶν πρῶ-
 ζῶν κατὰ τῶν, ὅσων ἀπὸ πολλῶν ἐκδηλώσῃ διαβόλησιν πρὸς ἀμφιβα-
 σμῶν καὶ ἀφ' ἐπίσθησαν, ὅτι ἀνά κέρως τῶν μετ' ἡμετέρας φρεσὶ
 οὐδένα τρόπον ἐπὶ δυνατῶν νὰ γίνῃ, ἀπεφάσισαν νὰ θέσωσιν τέρμα
 ἐκ τῶν πρῶτων κατὰ τῶν μετ' ἡμετέρας τῶν ἀπὸ τῶν μετ' ἡμετέρας φρεσὶ
 τῶν καὶ ἐκ τῶν ἀποκαταστατικῶν ἀποκέρυξιν τῶν ἐξῆς φρεσὶ τῶν καὶ τῶν
 ἀπὸ τῶν ἀποκαταστατικῶν τῶν φρεσὶ τῶν ἀπὸ τῶν μετ' ἡμετέρας φρεσὶ τῶν καὶ τῶν

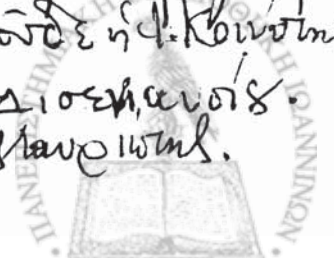

ενώ ζητήματα ο πρώτος του είδους, οφθαλμοπαλαρβάνω μοια
 τή οφθαλμική ανίασ παρ' έλλογην και ήγουμένους ενά, εν
 πλησιεχώρων Μονών και μοιαβαίων επί τώπος. Εξάς και
 και Συναξίς (2-3 τό έτος) ση ανίως είσάχθη τα έριακά. Πρέ
 πει συνοδηήστε να ληθή και τέ σπουδαίων τούτο ζήτημα, εν
 ή ο τόπος διατρέχει τών κίνδυνον να παροσιάσθηται έξερνή
 νες θωαι σούης είναι τών ζώνη ή άθω έθνηκοήτων. Ομ. έι-
 σιαπής είναι κληρημένος μακαρό παρελθόν έως υπέμνη-
 σεν με διά Μονάς, ότι δεόν να υποδείξω ~~την~~ εβλαβείας εν
 προσώπων αυτών, να μη κληρονομήσει και μέωσ τοσάντα εν
 κρημη ζήτηματα - δώ προκειται όσπερί των έριακών, άπερ
 από πολλών ποιητών. Δυστυχώς και έξέραι Μονάί ουδέ μίαν προ-
 σοχήν έδωκαν είς διά τούτο. Διοικητού έποδείξει και ή ησασ-
 σιασ εντή να βελτιώνται χειροτερώει. Διά τών άθωνάδ α,
 εξ' όσον τώ κλήμα τών Καρρών έχαρακτηρίσθη υπό τού μοια
 κληθείας υπό τής έ. Κοινότητας πέρυσι ύμεινολογού ως καύχρα
 και ενθυμινόν διά τού μαθησίας, οι έξέραι Μονάί έφιλοτιμή-
 σαν να παραχωρήωσι ~~το~~ ματαλληλόσκραμέρη. Ούτω π. χ.
 ή Μερση Λαύρα τας, Μελιόπεραμον, ή τών Ιθέρων τώ Γεωργιανόν
 Καλλίον τού Θεολογού και τώ Βενιπέδιον τών παλαιών
 Αθωνιάδ εν τώ ύπερκειμένω τού θέματος λόγος. Πολλοί όμως
 αντιπρόσωποι είναι τού ζήτωνς να φησί φησεν τών Καρρών δια να
 έξασση τών έποπτείαν ή έ. Κοινότης και πρότερον να αρ-
 πληρωθή ή τέως Αθωνιάς και τών μέγαρον Κοινοτήτων.
 Τέλος έί' όλα τα ερημικά κείρια έπιφασίσθη να έπαυθή
 ή κέν φορολογία από 2 εως 3%, να συναφθή δε δάνειον μοια
 τών υποβολών μεντασιώσως τών δαπατών υπό έπιεφορημα-
 των. Δέν νομιζω όμως ότι έπραξε ει μέχρι τούδε ή έ. Κοινότης
 δια τών εντέλειων τών ερημικών αποφασιστίνων Διοικήσεως.
 Γ. Εύλόγιος Καρπίλας Ανωρωτής.

"Επιμ. Βήμα", 1935, 15 Δεκεμβρ. φνλ. 44. σ. 3.

Βιβλιοκρισία. Διον. Π. Καλδερρόπουλος

Κουρίλα Εύλογος. "Όπως φως εν ούραϊ. Ίσχυο ή αμαλ δασονομία
πάλαι τείμαί νυν. Η δασική χλωρίς του έτρω παή ή παλαιοεργου-
μείη βλάστησις", Εν Αθήναις 1935, σ. σ. 265.

Από του αίνω τίτλων έσβάσμεσ γέρον Εύλογοσ Κουρίλας, έξεδωκε
βιβλίον, εν ω εντίθεται ή δασονομία παή ή χρωπή α τοδ άγρούσ.

Επιμ. Βήμα, 15 Δεκεμβρ. 1935 φολ. 44 σ. 4

Άγιον Έρωδ - Έκείος τού Πρωτάτος
2571 αντιστρεφίς 1236 φολ. 46. Εμπλοκή τας νέας πατριάρχης σ. 1, 3.
11 ουνίς 1936. σ. 50 σ. 1. Έπιμλοσία Αλβανίας

Ἔθνος 1937, 7 Δεκεμβρίου, σ. 3

Ἄνω καὶ ἔνωρα ἕως καὶ ἑώρα, κ. Β. Βενιαρέζης.

Πρόκειται νὰ ὁρῶμεν χάριτας εἰς τὴν Ἀλβανίαν καὶ

ἑβρηνεὶν διότι μὲ τὴν ὑπόσχεσιν τῆς ὁμοσπονδίας καὶ ἑορ-
 καὶ τῆς ἀνεξαρτησίας εἰς καὶ ἑώρα. Δεξιά εἰς
 ἕνα μικρὸν ὑψῆμα, ἐπέκειτο, περιουσιζόμενος ἀπὸ τοὺς δημογεροντίας τῆς
 Κορυφῆς, ὁ ἐπιβλητικὸς καὶ ἡγεμὸν μέγα εἰς τὸ ὄψοφον μεδισμῶν τοῦ
 Μητροπολίτου Κορυφῆς, ὁ παλαιὸς Πατριάρχης μοναχὸς, ὁ πρωτοεπίσκοπος
 θαμνῶν τῆς Ἑθνομίης μας Βιβροδοχίης, διότι ἐκεῖ μέγα ἐπερνοῦσε ἕως ὅτε
 ἔρπει καὶ περιεσπέρει ἄρας τοῦ, ὁδῶν ἤρθετο εἰς καὶ Ἀθήνας ὁ σοφὸς
 ἀεὶς ὑψηλὸς, ἐκ τῶν διασπαστικῶν ἡμερῶν ἱεραρχῶν τῆς αὐτοε-
 γάρτου ὀρθόδοξου Ἀλβανίης. Ἐπισημῶς. Μετὰ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῶν ὑπὸ
 τῶν γιγαστρονῶν ἡμεῶν ἀπὸ τὸ μικρὸν ὑψῆμα ἢ μετὰ διωκτικῆν
 γωνίαν τοῦ Μητροπολίτου Ὀρφοῦ, χαιρετίζοντες ἐξήγησεν τοὺς ἔργους
 ἐπισημῶς. Ἡ ἔργους καὶ Ἀλβανοὶ - εἶπεν - ἡγεμῶν καὶ κοινὸς ἀ-
 γῶνας ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ἐπὶ τῆ βάσει τοῦ εὐαγγελίου καὶ μετὰ τὸ
 γάρτου Ρήγα Φεραίου, ὁ ὁμοίος ἔφη: « Ἀνησώθητε Ρουμελιώτες,
 Ἀλβανίτες, καὶ Νησιώτες ». Ἡ ἔργους ὑποσημῶν ἡμῶν τῶν Ἀλβανῶν εἰς
 τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς καὶ ἐλευθερωθεῖσα μᾶς ἔδιδασκε ὡς ὅτι ἐπι-
 κῶ τῶν καὶ ἡμεῖς τὴν ἰδιότητά μας ἀνεξαρτησίαν. Ἡ ἡμερᾶ τοῦ μᾶς
 γαίρει καὶ ἡμᾶς ἢ θεία ἀνεξαρτησία τῆς ἐλευθερίας (καὶ ἔδειξε ὑπο-
 σημῶν εἰς τὸ ὄψοφον τῶν συνόρων μὴ εἰς ἐχθρῶν εἰκόνα, παρασι-
 ζοῦσαν τὴν ὑποσημῶν τῆς ἐλευθερίας, εἰκόνα τοῦ ἐξῆς καὶ μᾶς
 ἀνησώθητε εἰς ἡμέρας ἀεὶς εἰς καὶ ὅτι καὶ εἰς καὶ κατὰ τὴν ἀνεξαρτησίαν
 ὄψοφον τῆς Ἀλβανίης). Ἡ ἡμερᾶ, ἀνεξαρτησία τὴν ἀνεξαρτησίαν ἢ ἀνεξαρτησίαν
 ἕνα μέρος ἀπὸ τοῦ ὄψοφον εἰς τὴν ἔργους, τῆς ὁμοίως τὸ ὄψοφον ἔργους
 εἰσὲν ὄψοφον τοὺς γαίους τῆς ἡμῶν. Καθὼς ὑπῆρθε εἰς τὴν ἀνεξαρτησίαν μᾶς ἔργους
 καὶ ἔδιδασκε τὴν ἐργουσίαν τοῦ ἐπισημῶν ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ βασιλέως μᾶς

να ἴδῃτε ὡς ἡ Ἁγβανία ἀνεμνησθήτω ἀπὸ τῆν κερσαν, ὡς ἔφεκινάθη-
νε ἐάν εἰδα ἀπὸ τῆν θεατῆν, ὡς ἀπὸ φόνιν ὅπως ἀπὸ ἑαυτοῦ καὶ
ἀπὸ τῶν χρόνων ἡ Ἑλλάς. Ὅταν θὰ ἔποιερέγητε εἰς τῆν Ἑλλάδα, νὰ πηθε
εἰς τοὺς συμποριώτας εἰς, μαζί με τὰς εὐχαριστίας μας καὶ τὸν
ἀδελφικὸν χαιρετισμὸν μας, νὰ διηγηθῆτε καὶ τὰς ἐντυπώσεις εἰς
αἱ ὁποῖαι εἶδε νὰ συντελέθουν εἰς τῆν ἀυόμη μεγαλύτεραν ἐπιτυχίαν τῶν
δεσπῶν τοῦ ἐνδόνου εἰς δύο χώρας. Καὶ κατὰ ἀδελφοὶ Ἑλληνες, κατὰ ἑρ
θακε . . . . . ὁ "δεσπότης" μὲ ἔλαμε τῆν τιμὴν νὰ με ἄρῃ
μαζί σου εἰς τὸ ἀποικιστικόν σου. Καὶ κατὰ ἄρῃ τῆν διαδρομὴν - μετὰ Κι
ρουκῶς μὲ ἀνηγεῖτο τῆν ἱστορίαν τῶν διαφόρων χωριῶν καὶ κοινωθειῶν
ἀπὸ ὅπου ἔσπερνόμαστε. Ἐδῶ ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, ἔπει οἱ Ῥωμαῖοι, ἡ
ραματαῖοι Βυζαντινοὶ ὄχι μὲν ἀπὸ τῶν κοινῶν ἀλλὰ Ἑλλήνων καὶ Ἁγβα
νῶν μόνου ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς. Ποῖ νὰ κρατήσῃ ἡ σωτηρία μου -
γνήμη καὶ ἐὰν εἰς τὰ ἐνδιαφέροντα ἀπὸ τὰ ἀπὸ τὸν δὲ σοφὸς ἱεράρχης...

Μητροπολίτου Κορυθίας

Κ. ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΝΡΙΝΑ ΠΑΥΡΙΩΤΟΥ.

ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΠΑΛΕΣΩΝ.

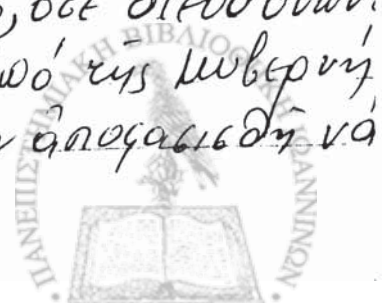
Ὡς τοῦ ἐπαράκου εὐεῖνου Βασ. Διατάγματος «Περὶ τρυφῆς ἀδεργόσχητος», ὡς οὐ ἐγράψαμεν ἐν καιρῷ τὰ δέοντα καὶ μακροδύναμεν νὰ πείσωμεν τὸν Μεγαλειότατον ν' ἀνεκαλέσῃ αὐτὸ, συχνὰ γίνεται λόγος περὶ τῶν κειμηλίων τοῦ ἁγίου Ὄρους. Πολλοὶ εἶναι κῆς γνώμης ὅτι τὰ δημοσιονομικὰ κινδυνεύουσι, δὲν παρῶν εἰς τὸ ἔθνος οἱ ὑπάρχοντες ἐκτὸς αὐτῶν ἀσφαλεῖς ἐγγυήσεις καὶ ἤρημι νὰ ζητήσῃ πᾶν μέτρον πρὸς ἐξασφάλισιν αὐτῶν ἢ ἐν ταῖς οἰκίαις Μοναῖς ἢ νὰ συγκεντρωθῶσιν εἰς ἓν ἀσφαλές καὶ, κατὰ τοὺς τελευταίους κανόνας τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς, νὰ ἰδρυθῇ κεντρικὸν βιβλιοθεκὸν καὶ βιβλιοθήκη ἐν καρταῖς. Ἡ πρώτη συνεδρίασις τῶν «Φίλων τοῦ ἁγίου Ὄρους», εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν πέρυσι τὸν Σεπτέμβριον αὐτὸ τὸ θέμα συνεζητήθη καὶ ἐκὼ μὲν δὲν συζητήθη, διότι τὰ βιβλιοθήκων καὶ πρόβλεψη, ἀλλ' κατὰ τὴν γνώμην μου εἶναι ἐπιμέλεια καὶ ἐργάζονται πρὸς ἀληθινούς καὶ ἀνομοιογενεῖς σκοπούς, οὐχ ἵπτιον ἐπιζητῶν ἢ τότε ἐρεθίσαν ἐνταῦθα ἐπιτροπὴ τοῦ ἁγίου Ὄρους ὅτε καθυλομένης τοῦ Καρμιώλου καὶ Παῦλος καὶ ὁ παρὰ τῆς Ἱ. Κοινότητι ἀντιπρόσωπος τοῦ Καραγιαννίτου Γέρων Φώτιος.

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς συνεδρίας ταύτης δὲν ἦτο οἷον ἔρημι προβλεπόμενον καὶ ἀπορῶν ὡς οἱ ἀξιόεμοι αὐτοὶ κῆροι, ἐν μεταξὺ εἶναι καὶ ἡμέτεροι πανεπιστημιακοὶ καὶ ἀνώτατοι κρατικοὶ ἐπαγγελματιῶν χρηματίζοντες μάλιστα ὑπουργοὶ καὶ πρωθυπουργοὶ, ἀπορῶν ἡμῶν, ὡς ἐξέφεζαν δύο νεαροὺς ἐπαγγελματίους ἐργαζομένους εἰς τὰ ἀρχεῖα τοῦ κράτους, εἶνα μετακινούμενοι εἰς τὸ ὄρος ἐξετάσει καὶ ἐπιμελήσει τὰ κειμήλια καὶ

τὰ ἄλλα περιηνούμενα ἔργα τέχνης, ἐπιβεβαιώσι τὰ μόνον
τὰς βιβλιοθήκας, δώσω δὲ δουλίας εἰς τὸν ὄργανον καὶ ἐπιβλη-
νικὴν ταξιδεῖται αὐτῶν καὶ ὑποβάξω εἰς τὴν
κωβέρνυειν περὶ τῶν δούτων γενέσθαι. Τὰ πρόσωπα αὐτὰ
εἶναι τεχνίως ἀγνωστὰ εἰς τοὺς ἐπιβλημονικούς κώλους καὶ
δύναται νὰ εἴπω, ὅτι ἔλασαν κατ'ἴδιον ἀναφυτῆς μαζῶν, ἐπὶ
ἤβαν οἱ πρὸς ἀματὰ γηγοῖ διὰ τὸν βιοπὸν εἰς τὸν ἐπὶ
βαν. Ἀνέμενον ἐν εἰσοῖς νὰ εἶδω τὸ ἀποτέλεσμα καὶ ἴδου αὐτὸ
μία εἰσοδὴ διαμαρτυρία τοῦ Πατριάρχου τῆς Μόσχας, ὅτι αὐ-
ἀποστολαὶ αὐτῶν τῆς Ἑλλην. κωβέρνυειν οὐδὲν ἄλλο βιοπὸν
ἐπιβλημονέων. Εἰμὴ τὴν προπαρασκευὴν περὶ τῆς μεταφορᾶς τῆ
κωβέρνυειν εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ οὐ μόνον, τοῦτο γέμει ἡ δια-
μαρτυρία, ἀλλὰ καὶ ἄλλα πολλα εἰς βάρος τῶν Ἑλληνικῶν
ἀρχῶν. Τὸ ὑπουργεῖον, ὅπερ ἐδημιούργησε τὸ ζήτημα δὲν ἐδῶ-
ρηκεν ἀναγκαῖον νὰ ἀπαντήσῃ καὶ ἀνέδειξεν, ἀκουσον! εἰς τὴν
δύνατον τῆς ἑλλαδικῆς ἐκκλησίας τὸ καθεῖπον τοῦτο. Αὐτὸ
ἀδαῆς περὶ τὰ τοιαῦτα οὐδὲν, ἐπὶ ἔφορτισε τὸν ἀναξιοπαθήσαντα
δικυδύνην τοῦ ἑκκλησιαστικοῦ Οἰκουμενικοῦ νὰ συντάξῃ ἡ
δεῖν ἀναρκεῖται τῆς ἀποστολαίας τοῦ ρωμ. Πατριάρχου καὶ
οὕτως ἐνόμισεν ὅτι ἐβώθηεν καὶ πρέπει νὰ κωβέρνυειν ἡ
ἀλλ' ὁ διοικητὴς αὐτὸς ἐγένετο οὐδὲν τῆς ἀποστολαίας τοῦ δι-
ἀνὰ νὰ ἀποδοῦναι τὴν παρὰ, ἡεὶς ἐβώθη αὐτῶν ἀνέλαβε κα-
μετὰ τὴν ἀποδοῦναι τῆς ἀναξίας ἐκδέσθαι ὡς ἀποδοῦναι τὴν ἀνηξί-
ἡ παῖς τοῦ ἀπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ καὶ οὕτως ἐβώθη εἰς βα-
που ἡ κωβέρνυειν. Αὐτὰ κωβέρνυειν ἐν Ἀθήναις ὅσοι οἱ ἀρ-
διοὶ «ἀπὸν ἡγόρασαν», καὶ δὲν ἐννοοῦν νὰ παραποροδοῦν
ζητήματα. Παρόμοιόν τι συνέβη καὶ τὸ 1926, ὅτε δικυδύνην
τῆς ἑ. Κοινότητος ἐβώθη ἐπὶ τὴν κωβέρνυειν ὡς ἀποδοῦναι
βως Παχιάρου δι' ἐδύνην ὑπόδεσθαι. Τότε εἶχεν ἀποδοῦναι νὰ

βραβή ἐπιτροπή ἐν βυβανιοτόχων κωδικοποιῶν εἰς τὸν Ἄδωνος τὸν ἴδιον
 ἔδω ἔραβον γινῶν κωδικοποιῶν τοῦ Μονδίνου « χρόνου » ἐν Ρουμ
 νίας ἀποσταθέντος. Ὁ ἀρδιογράφος μαδῶν τὸν βυβανιοτόχον ἐπιτροπή
 ἔβρουε τὸν κώδικα τοῦ Μονδίνου, ὅτι ἡ κυβέρνησις τοῦ ἔγγ. κράτος
 ἀπεφάσκει νὰ μεταφέρῃ τὰ κειμήλια καὶ τὰ χειρόγραφα τοῦ ἁγ.
 Ὄρους εἰς Ἀθήνας. — Τοῦτο εἶχον πράξει οἱ Σέρβοι ἀπέως
 μετὰ τὸ 1912 διὰ τὰ χειρόγραφα τοῦ ἐσχίστου, ὡς δετικῶς γινῶν.
 Τότε ἔβρουε νὰ ἐνημερώσῃ ^{τὸν} τότε ὑπουργὸν τῶν Ἐσωτερικῶν
 μακαρίτην Μονδίνου Κανακάρην καὶ ἐσταματήσομεν νῦν
 ἐπιτροπήν. Ἀλλ' ἡ ἐργασία ἦν αὐτῇ προώρισσο τὰ κειμή
 λια ἄλλον τρόπον, ἀδορύτως ἐγένετο ἐμοῦ εἰσηγουμένου καὶ
 ἡμέτερον ἔρα τὰ μοναχῆρια ἔχουσι παραπονήσει εἰς εὐρῆας
 αἰδούσας τὰ κειμήλια καὶ τὰ ἀρχαία μετ' ἀμυνοῦς μακαρί
 του, ὅπως καὶ τὰ χειρόγραφα τῶν καὶ τὰ ἐνευα-βιβλία κα
 ἄς ἀκάρων οἱ Ἀθηναῖοι περὶ τούτου. Ἐκεῖνο δὲ ἐρ ζήκει
 ἀπὸ τὸν ἑρὸν τόπον εἶναι ἡ ἐπὶ ἀνδρωσις, περὶ ἧς οὐδὲν μέτρον
 ἔραβεν ἡ κυβέρνησις, οὔτε δὲ οἱ ἅγιοι ἀρχιερεῖς ἔθαυσαν. νὰ
 ἐρατολογοῦν ἐκεῖθεν τὰ μακαρίτια διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς ἐπαρχί
 ας τῶν. Ἦνοιξεν ἐπὶ τέλους ἡ Ἀδωνιάς καὶ τὴν ἰσχυρὰν μετὰ πο
 λούς ἀγῶνας, ἀλλ' αἱ μοκαὶ δὲν ὑπεκρέωθησαν νὰ ἀτείχουν
 μόνον δέμα μοναχούς ἐριδρεῖ ἐφέτος καὶ 20 γαιμούς μα
 θητὰς. Γινῶν δὲ ἡ μονὴ τοῦ ἁγίου Παύλου ἔχει περὶ τοὺς
 10 νέους, οἱ εἶναι διδάσκοντα ὑπὸ συναξιστοῦ Γυμνασιάρχου
 ἐντὸς τῆς Μονῆς!

ΤΕΥΧΟΣ 309 ΑΡ. 213-214

ΠΡΟΣΘΗΚΗ ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΝ ΑΡΘΡΟΝ : ΣΕΛΙΣ 145-146

— ΤΟΝ VII' ΑΡΙΘ. 2 ΤΕΥΧΟΥΣ "ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΠΑΛΞ ΕΩΝ,"

Μετὰ τὴν Ρωσσίαν ἤρπικαν οἱ δορυφόροι νὰ ἐπαναλαμβάνουν τὸ
 ἴδιον τραχούδι καὶ κατὰ πρῶτον ἡ Ρουμανική ἐκκλησία γινῶν κω
 ρίση εἰς 6 μεγάλα καὶ τὰς ἀξιώσεις τῆς ἐπὶ τοῦ ἁγίου Ὄρους καὶ

ζήτη - ὑποβάλλει καὶ τὰς ^{Σιμίας} λαϊκῶς καὶ εἶναι βεβαία, δεῖ τοῖς
μορφικῶν πατριαρχίῶν δὲ ἀναγνωρῆσαι τὸ βάσιμον των καὶ
δὲ ἐνδιαφερόντι διὰ τὰ ὄχιτα συμφέροντα τῆς ὁρθοδοξίας καὶ
διὰ τὴν κατὰ συνένοιαν εἰς τοὺς λόγους τῆς ὁμοφ. ὁρ-
δοξίας». Εἰς δεύτερον ἄρθρον παραγγίλλει: «Τὸ ἅγιον Ὅρος
Ἰσως οὐδέποτε ἀτήκεν εἰς τὴν ἑλληνίδα ἀλλὰ εἰς τὴν ὀρθο-
δοξομενικὴν ὁρθοδοξίαν» (βλ. «Πάνταλον», Ἀλεξανδρινὸς
τοῦχος 10 τῆς 1 Ἀπριλίου 1954, ἔτ. ΜΣ' 67. 166-168). Φοβούμενος
δὲ δὲν ἀπειθεῖται ὁ ὄρυθος αὐτὸς νὰ ἐκκαταστήσῃ τὴν ἐπι-
στολήν τῶν βασιλικῶν πρυβουβάνων, ὅπως ἀπὸ τοῦ πατριάρχου
ἔτους εἶχε κατ' ὄρα ἐσοφισθῆναι νὰ διαγῆ καὶ ἀπάντησεν
εὐκαίρως πρὸς τὸν Μεγαλειότατον ὁμοεργαζόμενον ἐδῶκα
ἐπιτρόπου τῆς ἑκείνης κοινότητος. Καὶ ὅμως, ἐνῶ τὸ ὅσον ἐπι-
σημειωμένη παρὸν βιάζεται καὶ κυβερνήεις, οἱ ἀνεύθυνοι πατρι-
αρχεὶ προκίρουσι πέραν πάντος ὅριου καὶ ἐσοφισθῆναι νὰ ἀπέ-
ψωβι πᾶσιν τὸν κ. Μανούσσην νὰ ἐκκαταστήσῃ τὰ κει-
μήλια καὶ φωτογραφῆσθαι τὸν κώδικα, νὰ ἐκκαταστήσῃ τὸν καὶ
λόγον τοῦ πατριάρχου, αὐτὸς δὲ κληρικός, ὅπως ἀχνοί, οἱ ὁ γράψαν
κώδικα ἐξέδωκε δύο τόμους ἀναμνηστικαίους. Ἐγκαθίσθη δὲ
εἰς τὸ τάγμα τῶν μοχθηρῶν μαθηταρομορφιστῶν, χάρις
πᾶσιν τῶν τῶν Μελλίε, διενδουγῶν τῆς ἐνταύθα γαλλικῆς
ἀρχαιογραφικῆς ἐκδοχῆς, ἐβίασθαι πρὸς μετεμπαύσιν εἰς Πα-
ρίσιον. Τὸ παρῶν τῶν ἐπιτροπῶν τῶν ἑξωτερικῶν ἄρα,
ὅσοι οἱ ὑπ' αὐτοῦ ἐργαζομένους νηροὶ φοιτηταὶ εἰς τὸ Παρ-
ῖσιον συνέδριασε τὸ οὐκ καὶ συνέστησε τὸ βορνοηπειρωτικὸν
ἴκνημα, αὐτοὶ ἔμαθον παραναμῆν μετὰ τῶν Σλαβῶν καὶ
ἀντιόρων κατὰ τῆς ἑλλην. ἀντιπροσωπίας. Μᾶλλον παρὸν
ἄσαν πρὸ ὄριου εἰς τὴν Ἰουδαίαν ὡς ἔσοποι Βυζαντι-
νοί, διότι δὲθεν ἀνεμάχθη εἰς τὴν μονὴν τοῦ Δοχειαρίου

δημοσιον βυζαντινον κειμενον εις βειχους γεγραμμενον. (Ειναι ο κωδ. 114 νομιση δωδεκην ηκουσα την ειδηθησιν, αλλ' εμαδον παρ' εσηηκτον ακωδημησιων, θεεις δει ενεδυμητο και το ονομα του ποιητου και η «Παρουκτικη διδασκαλια του... εποντα», περι ης ανο του Legend και εης ηεχοζηθησαν οι θηαδοι του μαθητισου ουνης. (βλ. κρονικα χειρ. 16209. εης βυζ. φοροτεχνιας, νομ. Γ', 630-37)

Ο μακαριος Λαμαρος ανασαζυγας τον του Δοκμαριου κωδ. 114 εφεδωκε το επόμενον ετος εν Δεατιω της ιστορ. και εδνογ. εταιρ. Ε', 1896 σ. 103-122 και αλλοι πολλοι εσηητα και περι Παραδέντω βειχους:

Νιέ μου, αν εχης μισταφρον είτε υποταγοτην και συνταγησ του εηποτε, βλεπε μη τον κωφισμους το χαρισμα, εν ροζαν του και την σιγουρια (44).

Εγω εχω ανασαζυγη και αλλον αδωνιων κωδ. 114 εν τελεη προσδένω, δε και ο Μαμαριωταος αρχιεπισκοπος Αθωνων ανωδομιαση τας τωιαυτας ενεργειους των «φίλων του αγίου Όρου» προμαρουντας δυσμενη ματα της εηλαδος εκόγια των ζενων, και αναφιενη τους Αγορητας να δεουν τερμα.

† Ο Κορυθαs Ευλογιος Κορυθαs
σελ. 173

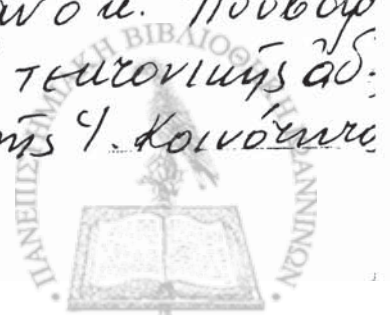
ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΡΟΣΘΗΚΗΝ "ΕΠΙ ΤΟΝ ΕΠΑΛΞΕΩΝ." (δρα σελ. 145)

Γνωριση ει θα ανανηθουν οι ενδιαφερομενοι, δε εηχε ηησθη προνοια παρα των αρμοδιων αρχων εν δυνασησ μερα της εσηητοσιου αρχης περι διοργανωσως και τακτοδοκησως των κτηνητων και βιβλιοθηκηων και αρχων του αγίου Όρου και ενι οχυρε την ιδεαν αυτην και η εν 1951 μεταβασα ενι παρει αρχικη εσηηα, δεως γνωριση και τουτο, δε η προταεις αυτη και εδρια εγενετο δευτη παρα των Αγορητων, δεως επιτυχως τακτοδομησων κωδ. 114 εν της βουδεις.

Μάρθα και ροιάνη ἀπόκαθις ἤρτισαν πάντες, οὐ δὲ συνήκναι
τοὺς Ἀμερικανούς, καὶ ἵνα ἐμφανίσῃ τετελεσμένον γεγονός
τὴν ριζοθήραν ἰδίαν, ἔθηκεν ἡ πατριαρχικὴ ἐκκλησία τὴν
1. Κοινότητα τὰς ἡμετέρας παρὰ τῆς κυβερνήσεως τὴν ἕνα
τὴν συλλογιστικὴν καὶ διανοητικὴν διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ἐν-
δοξοῦ προτάσεως. Ἄλλ' ἐπιμάρτυ. οἱ Ἀμερικανοὶ ἡνω-
μένοι καὶ ἡμετέρας τῶν ἑλλήνων τὰ τοῦ Ἁγίου ὄρους ἀπερριψ-
τό αἴτημα καὶ τότε ἡ 1. Κοινότης ἀητάσθη πρὸς τὴν κυβ-
νητικὴν Βενιζέλου ἡνωθεὶα, ὅπως ὡς πρῶτος ἔχῃ ἀρρωγόν
τὴν ἀνασυζυγίαν. Πιεθεὶς οὖτως ἐνέκυρνε βεβασιὸν καὶ
ἡνω καὶ ἀπεράσισε μετὰ τῶν κυριωτέρων μετῶν τοῦ ὄπου
συμβουζίου νὰ ἐπιμετῶν τὸν ἐκὸν καὶ ἀνεμετῶν ἐν
τοῦ βυζαντινοῦ τὰς ἀνάγκας. Ἐίποκ τὴν ἐμὴν νὰ συνοδεύῃ αὐ-
τὴν ἐμὴν καὶ βυζαντινὴν εἰς τὸ Βατοπέδιον βυζαντινὴν
ἕκαστος τῶν καθεστημένων καὶ προἰεραμένων τῶν ἱερῶν
μονῶν καὶ βυζαντινῶν ὄθεν τὰ πάντα ἡμῶν τοῦ θέματος
περὶ τῶν μεμνηθῶν καὶ βιβλιοθηκῶν. (εἰς τὸ ἀπὸ 18-3
ἔχρηστον ἡ 1. Κοινότης ἐμάρτυσε καὶ τὸ μόνον ἐκπορῆσθαι
ἐπισημασθῆναι. διὰ τὴν ἐμάρτυσιν τοῦ ἐν ταῖς βιβλιοθηκαῖς
ἀποκατεμένον ἐν κερογράφοις παλαιδοῦς ἡνεκακιστοῦ ἀνεκα-
ροῦ» ἐν ᾧ ἀναγράφη ἐν ἡμετέροις κεφαλαίοις τὰ δέοντα ἐν τῇ
τόπῳ γενέσθαι. Ἄλλ' οὐδὲν ἐν τούτων ἡμῶν τῆς ἀνασυστά-
σεως τῆς Ὀδυνιάδος καὶ τῆς προτάσεως τῶν ἐτοιμορρόπων ἐκ-
δοχικῶν μεμνηθῶν, ἐγένετο: διὸ ἐβτερήθη παρὰ ὡς ἕως ἐμῆν
ἡ κυβερνήσις τῆς βουλῆς Μάρθα. Ἐμάρτυσε μέχρι πέρυσι νὰ
προβληθῶν ἐκταῦθα τὴν 1. Κοινότητα οὐδεποτε μοί ἐγένετο
νῦν περὶ μεμνηθῶν καὶ βιβλιοθηκῶν. Ὅταν ὁ κ. Πούβαρ
μετὰ τὴν ματαρρησίαν τοῦ Διατάγματος «Περὶ τευτονικῆς ἀδ-
φοτικῆς» ἀνώματος ἐνεφανίσθη ἐνώπιον τῆς 1. Κοινότητος

μαί προεβίβθη νά ἐξηγησῆται τὰ σφαιρόγραμμα τοῦ αγ. Ὁρους
ἐπὶ θεμάτων διαφόρων, εἶπεν ἀναμνηστικῶς τοιαῦτα ἱεράκια, ἀλλ' ἢ
εἰ κοινῶς ἀηθροίτε πάντα ταῦτα κατὰ τὴν συνέδριον τῆς 27-6-51

«ΑΓΙΟΡ. ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ» ΕΤΟΣ 10' (ΤΕΥΧΟΣ 30')

1954 ΑΡ. 213-214 ΣΕΛ. 141-145

Πληροφοριῶν Κορυθαῶς

Ι. ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΛΑ ΛΩΡΙΑΤΟΥ.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΕΙΝΑΙ ΔΙΩΡΘΩΜΕΝΟΝ
ΜΑΡΑ ΤΩΝ ΑΓ. ΠΑΤΕΡΩΝ ΤΗΣ Α' ΟΙΚΟΥΜΕΝ. ΣΥΝΟΔΟΥ.

ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΕΒ. ΚΟΥΡΥΤΖΑΣ ΕΥΛΟΓΙΟΣ ΚΟΥΡΙΛΑΣ

ΠΡΟ ΨΟΕΤΙΑΣ ΕΙΣ ΕΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΤΟΥ.

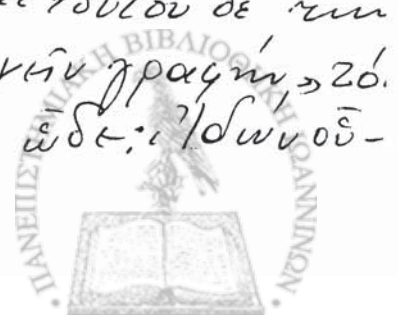
Οὐδεὶς λόγος δὲ εἶναι τοῦ ἡμερολογίου, ὅπως καὶ νῦν
εἶναι τοσοῦτον εὐανδαλῶδες παρ' ἡμῖν τό γε τὸν ἔχον, εἰ μὴ ἐν
1dstein προρηθεὶς εὐχαρίστητος Langius δὲν ἐδίδου ἐν τῇ
(τῆς ἀκριβ. ἀναγραφῆς πρὸς τοῦ Θεοφάνητος Ἰβηριτικ.) δεῖ αἰ
17 τοῦ Ἀπριλίου 1732, ἢν σφαιροῦται κατὰ τὸ ἐπιδωρῶμενον
ἡμερολόγιον, ἀντιβροχῆ πρὸς τὴν 6 τοῦ Ἰουλιανοῦ (βλ. 6.256 τὸ
φαίν. μείμενον). Ὁρῶν δὲ οὖτος τὸ ἐπιδωρῶμενον ἡμερολόγιον
βεβαίως δὲν εἶναι τὸ Γρηγοριανόν, ὅπως οἱ Διαφωτιστικῶν,
διαρρηθὴν ἀπεκρίνετο καίτοι ἀπὸ τοῦ 1582 διὰ παντοί-
ων μέσων πάσαι καὶ αὐτοκράτορες προεβίβθη νά ἐπιβάρ-
ωσι. Διεδόθη ἐν Γερμανίᾳ δεῖ ὁ Πατριάρχης προεβίβθη εἰς
τὸ νέον καλενδάριον. Τὸ κοινῶν μακρότατος ἐν Τυβίγγη
εὐχαρίστητος. Ὁ φιζανατολικὸς κρούσιος ἐβίβθη ἐπανεστηρικ-
ως νά ἱεράκια παρὰ τοῦ Φιζαδεργίως, πηρογορίας καίτοι
ἐν τῷ μεταρῷ εἶχε διεγευσθῆ ἢ διόδοις ἡν' αὐτοῦ τοῦ γε-
ρηίου. Οὗτος μαζικῶς τῷ ἐρημένῳ (πατριστατικῶν) ἐβίβθη
ἐν Βενετίᾳ ἀπαντῶν ἀποφαίνεται, ὅτι ἐν τῷ κατ' ἡμῶν

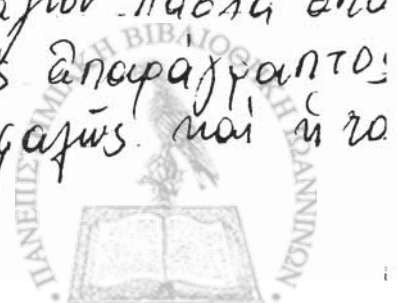
ἐνδιαφερόμεθα γενικῶς περὶ τῆς μεταβολῆς τοῦ ἡμερολογίου ἐξ ἰσχύου
 ἐπιτοχῆν γὰρ συνίσταται πᾶσι τοῖς... ἀσπάρχουσι ἤδη ἀπὸ
 107700. περὶ τοῦ ζητήματος τούτου. Μεταξὺ ἄλλων ἀναφέρει, ὅτι
 αἰτοῦ τοῖς Βυζαντινοῖς «τοῖς τῆς βασιλείας ἐκείνοις ὑρβασιμ
 κληθέντοις παρῆλθῆται» - ἡ πρότασις περὶ διορθώσεως αἰ γυν
 κὸν ἐγένετο ὑπὸ τοῦ φιλοσόφου Ἰωαννοῦ τοῦ Ἀνδροπίου. Γέροντι
 Ταλασιόχῳ - οἱ εἰς Ἰταλίαν ἔρχοντες συγῆδες «ἀλλὰ τε ποτὴ
 ἐκείνοις παρέδωκαν καὶ τὰ περὶ τῆς προβηθείσης δὲ ἐυέτηνον
 διορθώσεως». Κεκτηνότες δὲ ἐκείνοι ὑπεραγῶς ἐν μαθησομένης «καὶ
 τε ἀείμνηστον ἑαυτοῖς ἀπὸ τῆς μεταβολῆς κεραιοῦσθαι εὐουδα
 ἴοντες» μετήλλαξαν τὸ Παβχάριον τὰς δὲ ἀποδοτέμοι ἡμέρας,
 ἐν τῇ Ἰουλίῳ εἰς τὴν καὶ Μαρτίου γέννηται, ὅπως καὶ ὅτε οἱ ἐν
 Νικαίᾳ πατέρες συνέταξεν αὐτὸ συνέβαιεν. «Ἀλλὰ δεινὸς
 ἡστόχμην» γράφη ὁ Γορδάτος, καὶ συγῆδες τὴν ζωῆσαν τῇ
 Παρὺβδῃ ἐνέπτεον ὁ δὲ οἱ, ἐπὶ ἀπεργονοῦ ἐορτάζωσι τὸ
 Πάβχα κατὰ τὴν 6' πανθέτηνον, «καὶ πρό τῆς πρώτης πανθε
 τήνου ἀγεννῶς ἀπεργάζονται». Διατὶ δὲ συνέβη τὸ τοιοῦτον;
 Διότι οἱ μὲν αἰς Ἀρξάνδρῳ ἀπερονόμοι, οἱς ἀνετέθη καὶ
 καταρτίσθη τὸ «Καυόνιον», ἦτοί τὸ αἰώνιον Παβχάριον, τὸ
 ἀλλὰ ἐπιτελεθῆναι, (ἢς κεραιοῦ 97β' ἐπὶ ἀναμνηστικῶν
 καὶ α + β + γ + δ = 97β') ἐσημειώσαν καὶ εὔρον τὴν ἀληθι
 νὴν Ἰουλίαν, ἦτοί καὶ τὴν κατενὴν γυνῆν ὑπεροχίσαν
 καὶ τὰ πρώτα 107700 καὶ 44 δὲ ἄλλα 7700 τὰ πρὸς ἐξί
 κωσιν ἀπαιτούμενα ἀπὸ 325 ἐτῶν, οἱ δὲ μεταρρυθμιεταὶ δὲ
 ἔλαβον τούτο ὡς ὄφει. «Παρατήρησαν τούτο μετ' οὐ ποτὸ οἱ
 τῆς Δυτικῆς ἐκκλησίας ἀλλ' ἔπρεπε πρὸς πηγήν ἐπανόρθωσιν
 νὰ μεταβάλλωσι καὶ αὐτοῖς τὸ ἡμερολογίον» «τούτου δὲ τὴν
 μεταβολὴν οὐκ ἂν ἐν μαθησομένης αὐτοῖς συγῆν γράφῃ», 20.
 οὐκ ἔχοντα, γένη ὁ Γορδάτος, καὶ τελευτᾷ ὡς: Ἰδωνοῦ-

τος ὁ Ἰταγὸς Μεταξὺς τοὺς οἰκίους. Τησούνας μὲν κτλ διορίζων
ἀμνηστούνας δὲ ἕτηρθεσθαί διὰ τὸ μαρτυροῦν, πρὸς τὸν
εὐα τρόπου ἐπέωχεν, ἀφαιέτου εὐκίνοῦ μένοντος, τῶν ἐπαντῶν μὲν
καὶ κώχων τοῦ ἁγίου μεταβηθέντων καὶ ἀνημέτηται ἀνώ-
τερον γενέσθαι τὸ Γρηγοριανὸν μαρτυροῦν. οὐκ ἔστιν οὖν μηδὲ
ἀλλ' οὐδὲν: ἀλλ' οὐκ οὗτος, δίδει μόνον τὸ παρτίον ἡμέτερον.
εἶναι πάσης ἀνωμαλίας καὶ εὐχόμεως ἀπηρταμένον.

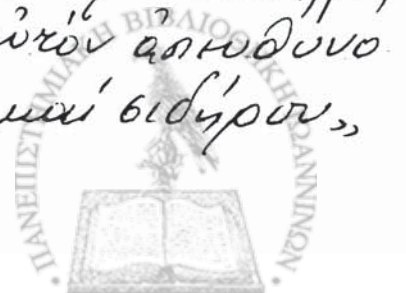
Ταῦτα παρεπιπτόντος ἔγραφομεν ἐπιτοτὸ ἐν τῇ Ἀδωνιάδι
ἱερατικῇ Σχολῇ ἐν Ἑρμῆα βιβλίῳ: ἔθεν πρὸς ἐπισημῶν
ἀναγράφειν οὐκ ἐπισημῶν μαρτυρίας ἡσὺ κληννοῦ παρτίρχου
Φερφίου, ἔδης γίαν κραταίως καὶ ἀποτελεματικῶς ἡγνῆσαι
πρὸς ἀπόκρουσιν τοῦ νέου καλενδαρίου. «Ὅθεν οὐδέτις ἐξ
νομισαίω, γράφει, εἶ τοὺς παναρίστους εὐκίνοῦς θεοὺς πατέρας
διέταδε τὸ δομοῦν τούτο γὰρ, ἵνα τῶν νῦν ἀβτρονόμων τῶν
βεβήονος διορδῶμεως: χάρει γὰρ Χριστοῦ ἀπὸ τῆς α' ἐκνῶδε
καὶ ἔως τοῦ νῦν αἰ τὸ Πάσχα τὸ ἱερόν μετὰ τὸ Νομικόν
γίνεται ἐν κυριακῇ καὶ εὐχόμεν τινα' οὐκ ἔγνωμεν, ἵνα εἰς
διορδῶμεν ἀναβῶμεν. μαρτῶς καὶ γὰρ διευκῶδη τοῖς ἀγ-
οῖς παρταί καὶ αἰωνίως διαμένει ἀπταίτοῦ καμῶς γὰρ
παρὰ τῶν νῦν ἀβτρονόμων - κτλ παρταίς Ρώμης ἀγνῆσθαι
αἰ δέκα ἡμέραι παρὰ τοῦ Ὀκτωβρίου μηνός. καὶ ἔγνωμεν
λόγου». Καὶ ταῦτα μὲν τὰ τοῦ Φερφίου διαμνημονεύει
παρὰ Δουιδέου, αὐτὸς δὲ εὐτος ἀποσπασθῆναι οὐκῶν τῶν
ον ἡμερολόγιον: «Ὅτι μέγιστον ἐκάνδαρον προῦξένυθεν ἡ Ρώμη
καὶ ὁ παπῶν Γρηγόριος δ' 11' παντὶ τῷ κόσμῳ καὶ πάσι
τοῖς Χριστιανιστοῖς ἔδνευ διὰ τὸ μαρτυροῦν εἰς τὸ ἄγν.
Πάσχα τοῦτο, ἡ μαρτυρία ἀγνῆσαι περὶ τὸ ἄγν. Πάσχα ἀπὸ
δεῖξως οὐ δεῖται. ἔσηκῶ ἡ κατ' ἔτος πρῶτις ἀπαρταίτο:
μάρτῶς, εἰκὸς ὅμως τοῦτου, εἶ οὐ γέγονεν ἀβγαίως. καὶ ἡ το

αὐτῶν χειροκίνητη διορθώσις. ἔφησε γὰρ οἱ Παῖνοι τὸ Πάσχα τῶν
 Ἑβραίων προοραῖσθαι καὶ κατὰ ταύτην τὴν διορθώσιν δεῖν
 καὶ γὰρ τὸ ἀπόκριμα τῶν παραβαινόντων τοῦ τῆς καθο-
 ρισθῆναι ἐπισημασίας κανόνας Παρίων· διὸ ἐφθέκε τοῖς Ἑβραίοις
 συνεοραῖσθαι, ὅτι δὲ ἡ ἀνατολικὴ ἐπισημασία φυλάσσει τὸ ἀρχα-
 ῖον καὶ πατριον ἔθος. μένει γὰρ τὸν καθὰ τε καὶ ἀφ' ἡ
 ἡ καὶ ἐν τοῖς γοινοῖς γὰρ τὸν ἐκεῖ πᾶσι τοῖς εἰδοῖς τοῦ 4 διο-
 ρισμοῦ καὶ κανόνας τῆς ἐπισημασίας, κατ' οὓς δεῖ φυλάσσειν
 τὴν λειτουργίαν τοῦ ἁγίου Πάσχα... διὸ καὶ ἡ ἐν Κωνσταντι-
 νουπόλει συναδριαιθεῖσα ἁγία Σύνοδος ἐπὶ πατριαρχῶν Κων-
 στατινουπόλεως Γερεμίου, Αἰθιφανθοῦ Μεττιίου καὶ Κρο-
 ποτύμων Σωφρονίου, ἀπεβίβασεν ταύτην τὴν παράβασιν μᾶλλον
 ἢ διορθώσιν, ἢ ἐπιβίβασιν, ἢ μὴ ἀναμαίαν, ἢ ἀντιμεφέναι
 τοῖς ἱεροῖς κανόσι, ἢ πρότερον ποτῶν βυζαντινῶν εἰς πάντα
 τὰ χριστιανικὰ ἔθνη, ἢ εἶρησαι».

Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐπισημασιῶν καὶ παροπαροδοῦν ἀρ-
 γῶν ὑπέστησαν τὸ πατριον ἡμερολόγιον, ὅτι τῷ 1926 προη-
 γρέυομεν ὡς ἀντιπροβῶνος τῆς Μεγίστης Παύρου ἐν τῇ 1. Κοι-
 νότητι καὶ κατ' ἀπόκριμα αὐτῆς ἀπερὸς τὴν πατρια-
 ρχικὴν ἐξάρχου, τοῦ μετροπολίτου Μαρωνίας Ἀνδρέου. Ἦτο
 εὐχρηστὸν τὸ μέτρον τοῦτο κατ' ὅσον ἀπεβίβασεν, ἵνα μὴ γένηται
 βυζαντινῶν, ὅτι ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ περιπέσῃ τοῦ ἀντιπροβῶνου
 τῶν ἱερῶν βιβλίων, ἀλλ' ὅπως δὲ ἁγιος Θεὸς ἐπέβη τὸν ἅγιον Παῖρα
 οὗτος μόνος ἢ ἀπαρτίου καὶ βυζαντινοῦ. Ἀνέπερσεν ἐπὶ πρὶν
 ἔσαν ὅσον τὴν ἐπισημασιολογίαν καὶ τὴν κανονικὴν δεῖν τοῦ
 νέου ἡμερολογίου, ὃ δὲ Παῖρας ἐπὶ ἠφίεται μόνον ἔσαν. Οὗ-
 τος εἶχεν ἰδιαιτέραν ἐντολήν, (τὴν μόνος ἐγὼ ἄς ἐπισημασιῶν καὶ χρεὶν
 ἀρχιερατικῶς γινώσκω ἀγαθούς τὴν πρὸς εὐτόν ἀποδοῦναι
 τὴν πατριαρχικὴν ἐπισημασίαν) «διὰ τὸ καὶ βιβλίου».

νά επιβάλλη τὸ νέον ἐπὶ τὸ ἄγιον Ὅρος ἡμερολόγιον.
 Ἀλλ' ἡ ἀπάντησίς μου ἔχει πῶς ἐπισημασθῆναι ὡστε ἡμερολόγιο
 εἶναι τὸ παλαιὸν αὐτὸς ὁ εἰσηγητὴς καὶ διδασκαλὸς τοῦ
 παλαιῦ ἡμερολόγιου καὶ τὸ ὁμοιογενὲς τὴν πράξιν του, ἀφ' ἧς
 εἶπε τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον καὶ εὐσεβίας καὶ εἰς τὰ
 πατριαρχεῖα τὰ παραβλήθη τὸς Ἀγιορείτας, διότι ἔχο
 υν δίκαιον, ὡς εἰδοῦκεν κατὰ τὸν τὰ τοιαῦτα ζητήματα.

« ΑΓΙΟΡ. ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ » ΕΤΟΣ ΙΗ' (ΤΕΥΧΟΣ 2^{ον})
 1953 ΑΡ. 199-200 ΣΕΛ 63-72.

ΕΝΛΟΓΙΟΝ ΚΟΥΡΙΛΑ ΜΗΤΡ. ΚΟΡΥΝΤΑΣ.

Η ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΜΙΤΑΝΕΙΑ
 ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ «ΑΞΙΩΝ ΕΣΤΙΝ» ΕΝ ΚΑΡΕΑΙΣ
 ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΔΕΥΤΕΡΑΝ ΗΜΕΡΑΝ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ.
 Ἐξεορισκὸν ἐπισημασθῆναι ἀνεκδοκόν.

« Ζὺ ἀριστεῖ, τοῖς ἐμοῖς ποδενόμασις τῶν
 οὐς ἀδελφούς καταβῆσαι καὶ δάσκαλος, τῆς ἐμῆς ἐπισημίας ἡ
 νοῦ παραμύθιον. »
 (Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ λόγος δεύτερος εἰς τὴν κοίμησιν)

Ἐν Ὁσῶν πέρυον ἐπισημασθῆναι τὰ ἐπισημῶτα, ἀφ' ἧς ἀνε
 βῆσαν τὸ Πάσχα κατὰ τὴν προφορὰν τῆς ἐπισημίας τῆς Παναγίας
 διότι τινὲς ἐπαρτέσαν τὰ διέξοδη καὶ διὰ τῆς ἐπισημίας τῶν ἁγίων
 Ἀδριάντου - ρωσικοῦ καὶ ἰεροσολιμοῦ καὶ πρωτευούσης τῆς ἐπισημίας
 ποσότητος, τὸ ἐπισημασθῆναι Ζεφάριον - ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἐπέκεινται ἐπὶ μετὰ
 τῆς τῆς ἱερᾶς πόλεως, ὅταν ἐξοδῶν ἐπὶ τὸ Κιόβκι, ἡμερολόγιο
 τὰ ἐξεορισκὸν διὰ τὴν ἐπισημῶτα. Πρὸ ἐμῶν, δὲ ἐπισημασθῆναι
 τοῦ, εἶχον ἀναμῶτα περιγραφῆναι τῆς ἐπισημίας τῆς ἐπισημίας.

κώδ. του γυναικίου Βυζαντιολόγου Γαβριήλ Millet και διηγήσου ποτε
 ένα σκέλι έχει το δέμα του με την βύζαν. κέχυται εν θρακίαι
 Γαλάτης ούτος. Αφού ο Η. Millet συνέγραψε την ιδέαν η' αποδείξει
 ότι η αναγέννησις της βύζαν. κέχυται εν Ἰαδω ἀνήκει εἰς τὸν ζερ-
 ρος συνεγράφετο στενῶς καὶ μετὰ τῶν Ρώμων, βλ. observation de
 l'auteur (Mission Millet-Bostovic 1934) ἐν Athos pl. 95. Ἀλλα-
 ῶς πῶρα πηδῶμαι, οὐκ ἔτι ἐπιβεβαιωμένος να' ἐξυπαρξέτω ἡένους
 ἐνομοιογήτους σιωπῶν. Ἐν τούτου γαβάνια κοινὸς οἰκιστοὶ καὶ δι-
 οριστῶν τὸν ἐπίσημον κώδικα τοῦ Πρωτάτου, ἐν ᾧ ἐπιγράφεται ἐν
 ἀσπ. γεωμετρία ἢ διαδρομῇ αὐτῆς γιαντίας. καὶ ἕτερος γόσος με-
 ἴσθαι εἰς τούτο. καὶ αὐτὴν εἰς τοὺς διαφόρους βαθμοὺς γίνονται
 κενήθεις ποιήσαι καὶ εὐκαὶ διάφοροι πρὸς ἀποτροπὴν νόμων καὶ
 κωδικοῦ ἐπισημασμένων. εἰς τὴν τοῦ ἀνδρῶν καὶ τῶν κωδικο-
 σμένων γένεσιν ὡς καὶ εἰς τὰ γῆα. Ἐπειδὴ δὲ αὐτὴ γιαντία ἐν
 τῇ ἐγγυθίῃ ἔκμητοι ἀπὸ ἐκτῶν ἐκτῶν ἐπισημασμένων καὶ
 κωδικοῦ ἀποκαταστήσει εἰς μὴδε πανηγυρίζοντα γὰρ, δύναται
 ἢ ὑποδηχάσθαι ἐν τῇ εὐδείῃ τούτης γαβάνουσι οἱ
 ἀρμόδιοι εὐκαὶ καὶ ἐροπάρια καὶ οὕτω να' ποιήσῃ τὴν βου-
 λονίαν, ἢ τις παραμύθηται ἐν τῇ γιαντίας καύρας ἐν μίσει
 καὶ ἡτέον ἔρα, καὶ ἢ ἢ διέρχονται ἐν σιωπῇ ἢ εἰς κωδικοῦ
 ἢ ἐπὶ ἀποκαταστήσει τὸ ἐροπάρια τῶν ἐροπάρια τῶν ἀξίων.

Ἔγγραφο ἐν Φυλίου τῇ 9 Ἰανουαρίου 1953

+ Ὁ κωδικοῦς ἐξόχιος κωδικοῦς

κώδ. ἐν τῷ ἀρχίῳ τῆς Ἱ. Κοινότητος ἀξίου ὄρους Ἰαδω
 ἀνωκείμενος καρτ. 0,22 x 0,16. γ. 74.

3α) Τάξις γινόμενη τοῦ Πρωτάτου τῶν καρτῶν τῇ νεῖ στυπία
 ἐν τῇ γιαντίας.

Ἐπισημειώματα τῆς λαμπρῆς τῆς νέας δευτέρας: γίνεται δὲ τὸ
καλύτερον ἢ λειτουργία διὰ τὴν ζωὴν. καὶ μετὰ τὸ δοῦναι τὸ
ἀπὸ δῶρον, γινώσκονται τῶν σημαντικῶν (sic) ἐξερχόμεθα ἐν
τῷ νόθῳ, μετὰ τῆς ἐπιμόνου τῆς θεομητορος καὶ τῶν ἁγί-
ων ἐπιμόνων καὶ τοῦ ἁγίου καὶ θεοῦ ἑξαγγελίου καὶ
τῶν κινήτων ἔργων τοῦ σταυροῦ. Πρῶτον τῆς οὐσίας τοῦ σώ-
ματός ἡς πρὸς τὸν ἁγίου ἐπιμόνου καὶ οἰκιστοῦ καὶ δι-
μοιοί φορεμένοι, ποιεῖ ὁ πρῶτος ἱερεὺς ἐπιμοιότην (φ. 36).
Ὁμοίως τὸ ἐπιμοιότην τὸ κριστὸς ἄνευ μετὰ τῶν οὐσιῶν καὶ
τῆς οὐσιῶν: ἐπιμόνου ἁρπάζομεθα τὸν μακάριον τῆς λαμπρῆς
καὶ τῆς θεοσύμου μετὰ τῶν ἰδιοτήτων καὶ ἑξαγγελίων, ψυ-
χρῆτων. ἐν τῇ ζωῇ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ζωῆς τοῦ μα-
κάριου ἁγίου. Ὁ μακάριος τῆς ἀναστάσεως εἰς δ', καὶ τῆς θεοσύμου
εἰς ἡ' καὶ ἐξερχόμενοι πάντες εἰς τὴν ζωὴν μετὰ οὐσιῶν
καὶ τοῦ σώματος ἁρπάζομεθα ὁ μακάριος τοῦ πνεύματος, ἡδὴ α
ἡχος α' ὁ εἶρημος. Ἀναστάσεως ἡμέρα κ.τ.λ.

(φ. 4α) Ὁ μακάριος τῆς θεοσύμου: Ἀναστάσεως μακάριος.

(φ. 4β) Ἐξερχόμενοι δὲ εἰς τὸ ἰδιωματικὸν ποινῶν κα-
ταστάσεων εἰσερχόμενοι εἰς τὸν ναὸν φάροισι καὶ ἁγίοις: ἐπι-
μοιότην ἐν κυρίῳ νόθῳ θεομητορίας, καὶ νῦν, ἀναστάσεως ἡμέ-
ρας ἑξαγγελίου καὶ εἰς τὸ ἁγίου, εἰσαγγελλομένη οὐσιῶν
ὁ δίδουτος, εἰσαγγελλομένη ἀπέρχονται εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ μα-
κάριου εἰσερχόμενοι ἐν τῷ ναῷ φάροισι καὶ ἁγίοις τοῦ ἁγίου
ἡχος η' β' (φ. 5α) Ἐξερχόμενοι τῶν μακάριων κ.τ.λ.

(φ. 5β) καὶ νῦν, ἀναστάσεως ἡμέρα, ἑξαγγελίου, ἐν τῷ κ.

τῶν πνεύμων: τῷ μακάριῳ ἐπιμόνῳ ἑβ' ὁ τῆς οὐσίας τοῦ πνεύματος

(φ. 6β) Ὁ δίδουτος: Ἐξερχόμενοι ἡμῶν ὁ θεός. Πρῶτος ἀντί-
κειμενος (φ. 7α) καὶ ἀπόδοσις.

καὶ ἐξερχόμενοι τοῦ ναοῦ πάντες δίδουσαι ἐπὶ τοῦ οἴκου

2000 παῖσι τοῖς ἀδελφοῖς ἀνά κτάμαχος ἄρτου καὶ ἐξ ενός ποτη-
ριου οἴνου, καὶ οὕτως ἀπερχόμενοι γάλλομεν, ὡδή γ' ὁ εἰρηός: Δεῦ-
τε ποῦμα πίμπειν πανόν κατ

(4.7b) Τῆς Θεοτόκου: Ἐπι τῶν ἀμύρατον Ἰωάνη κ.τ.γ.

(4.8a) Καὶ οὕτως ἀπερχόμεθα ἐν τῇ κού κουζουμουβίου
Μονῆ. καὶ αὐτοὶ παρὶν οἱ ἱερεῖς ἰδιόμονοι γορεφίνοι ἐφέρπονται ἐ-
ν τῆς πύργου καὶ κάβερου καὶ βυναπανκῶνται. ἀγγηγοῖς μετὰ δι-
μοφάτων καὶ γαφλάδων καὶ ἀσθάζονται καὶ εἰσέρχονται
αὐτοὶ ἐν τῇ ἐμμετρία, κρούοντων πάντων τῶν ἐμφανηρῶν μετὰ
καὶ ἀγγηγῆς παρασκευῆς καὶ τῶν ἱερῶν γαλλόντων, εἰσέρχονται
ἐν τῷ ναῷ καὶ ἄρχονται γάλλομεν τὸ ἰδιόμονον τῆς μεταμφο-
ρῆς. Δόξα ἦχος ηγ. β'. Προσηνῶν κιν ἀνάστασιν.

Καὶ νῦν, Ἀναστάσεως ἡμέρα. εἶτα τὸ εὐαγγέλιον, ἐν τοῖ
κατὰ Ματθαίου: Τῷ μαρτῷ ἐκείνῳ παραγοφθάνη ὁ Ἰησοῦς
εἰς Πέτρον καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην.

(4.9b) εἶτα μνημονεύουσαν τὸν ἠκούμενον ἐν τῇ ἀδελφότητι
βοῶν κατὰ (4.10a) οὕτως μνημονεύουσαν τὸν πρῶτον τῶν κα-
κῶν, καὶ οὕτως γίνεσθαι ἀπόψεως. καὶ ἐξερχόμενοι τῆς ἐμμετρίας
καθίζονται πάντες, καὶ δίδουσιν οἱ εὐς Μονῆς ἀδελφοὶ κατὰ
τὸ κτάμαχος ἄρτου καὶ ἐν ποτήριον οἴνου. παῖσι τοῖς κιν κα-
κῶν ἀδελφοῖς, καὶ οὕτως ἐφέρπονται τῆς Μονῆς μετὰ κρότων
καὶ ὕμνων καὶ ἀπερχόμεθα ἐν τῷ τοῦ Ραβδούκου πύργῳ φάλλου-
μεν. ὡδή δ' ὁ εἰρηός: Ἐπι εὐς ὅτις θυγατρῆς.

(4.11a) Τῆς Θεοτόκου: Ὁ διαληγάτος τὸν Ἄδαμ.

(4.11b) καὶ ἐρχόμενοι ἐν τῷ τοῦ Ραβδούκου πύργῳ, καὶ εἰσε-
ρχόμενοι ἐν τῷ ναῷ φάλλομεν τὸ ἰδιόμονον τῆς Θεοτόκου. ἦχος
ηγ. δ'. Μετὰ τὸ τεκοῦναι σε δεύουσε Δέσποινα.

Καὶ νῦν, Ἀναστάσεως ἡμέρα. εὐαγγέλιον, ἐν τοῖς κατὰ Μα-
τθαίου: Τῷ μαρτῷ ἐκείνῳ ἠκούθη ἐν ὁ Ἰησοῦς εἰς κῆρυον κατὰ

(γ.12β) και μνημονεύει ὡς ὕμνηδες, καὶ ἀνόητοις.

Καὶ ἀπερχόμεθα εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Ἀγίου, ἤγουν εἰς τὴν
ἐκκλησίαν Ἀποστόλων, ψάλλοντες: Ὡδή ε' ὁ εἶρηός.

(γ.13α) Ὁραβίωμεν ἔργου βαθέος.

τῆς Θεοτόκου: Φωτίζεται θείας αὐγῆς.

(γ.13β) Καὶ ἐρχόμενοι εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Ἀγίου. Δόξα, ἢ κε
δ'. Τῷ πρῶτῳ τῆς ἐρωτήσεως. Καὶ νῦν: Ἀναστάσεως ἡμέρα.

(γ.14α) Εὐαγγέλιον, ἐν τοῦ ματῆ Ματθαίου: Τῷ μαρτῆ ἐκείνῳ
ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς τοὺς ὄχλους.

(γ.15α) Καὶ μνημονεύει ὁ διάκονος ὡς ἔδος καὶ ἀνόητοις.

καὶ ἀπερχόμεθα εἰς τὸν εὐαγγέλιον τοῦ χρυσοστόμου, ψάλλο-
ντες τὴν αὐτὴν ὕμνον, ἤγουν τὴν πέμπτην.

(γ.17α) Ὡδή ε' ὁ εἶρηός: Ὁραβίωμεν ἔργου βαθέος.

τῆς Θεοτόκου: Φωτίζεται θείας αὐγῆς.

(γ.17β) Καὶ ἐρχόμενοι εἰς τὸν εὐαγγέλιον τοῦ χρυσοστόμου. Δό-
ξα β'. Ὁμοίως εἰσέλθοντες, ἀγνώσατε πατέρα: ὁ ποιμὴν ὁ μαζῶς.

(γ.18α) Καὶ νῦν, Ἀναστάσεως ἡμέρα. Εὐαγγέλιον, ἐν τοῦ ματῆ
Ἰωάννην: Εἶπεν ὁ κύριος, ἐγὼ εἶμι ἡ δύρα.

(γ.19α) Καὶ μνημονεύει ὡς ἔδος. Εἶσα τοῦ κυρίου δεηθῶμεν
τὴν εὐχήν.

Εὐχαὶ λεγόμενα ἐν χιτανείαις

[εὐχή α'] εἰς πηγὴν θανατικῆς.

Ποίημα ἀγιωτάτου καὶ σοφωτάτου κτλ. Φιλοθέου καὶ
οἰκουμένου Πατριάρχου: Δέησόντα κύριε ὁ θεὸς ἡμῶν, ἢ τὴν
οὐρανῶν ἀνεξάντητος πηγῆ.

(γ.22α) Εἶσα γαβῶν ὁ ἱερεὺς τὸν σταυρὸν - τὴν ἰσχὺν σταυροῦ
δὲ κατὰ ἀνατολὰς καὶ δύειν, ἄριστον κε καὶ μεσημβρίαν γέφυ-
ρα κτίτου. Δῶσον ὁ θεὸς τὸν λαόν σου - καὶ εὐλογητὸν τὴν
μνημονομίαν σου.

Καὶ οὕτως ἀπερχόμεθα εἰς τὸν τοῦ ἁγίου Στεφάνου σταυρὸν, ψάλλοντες ᾠδὴν ἢ ὁ εἶρημός. Κατῆρδες ἐν τοῖς ματωτάτοις τῆς γῆς

(γ. 22b) Ἰὴς Θεοτόκου: Ἀνῆται τό πάσαι εργαζόμενον.

(γ. 23a) Δόξα, ἦχος β'. Πρῶτος ἐκ μάρτυρων ἐδείχθη καὶ ἐν διαμένοις.

(γ. 23b) Καὶ νῦν: Αναστάσεως ἡμέρα. Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ μαρτύρου Ἰλαραδαίου: εἶπεν ὁ κύριος τῶν παραβοῶν ταύτων· ἀνδρῶνός τις ἦν συνοδεύσας.

(γ. 24b) Εὐχή β' τοῦ αὐτοῦ.

Ἡμάρωμεν, ἠνομήσωμεν; ἠδολύσωμεν ἐνώπιόν σου πανάδοξε Δέσποτα.

(γ. 28a) Καὶ εὐλογεῖ ὁ ἱερεὺς ματὰ ἀνατολῆς γιὰ τὸν εἰμιον σταυρὸν, ὡς προέφηεν; καὶ οὕτως ἀπερχόμεθα εἰς τὸν σταυρὸν ἀνωθεν τοῦ πνευματικοῦ πατῆρ ὑπὲρ Σάββα, ψάλλοντες ᾠδὴν γ' ὁ εἶρημός. Ὁ παῖδας ἐκ μακίμου ρυθόμενος.

(γ. 29a) Ἰὴς Θεοτόκου: Νευρώσας ὁ υἱός σου τὸν θάνατον.

(γ. 29b) Καὶ οὕτως ἀπερχόμενοι εἰς τὸν σταυρὸν ἀνωθεν τοῦ πνευματικοῦ πατῆρ ὑπὲρ Σάββα, ψάλλομεν. Δόξα, ἦχος β'.

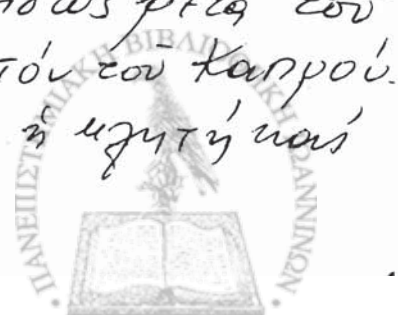
Εὐαγγελίζεσθαι ὁ Γαβριὴλ τῶν μετὰ τῶν ἁγίων εὐαγγελιστῶν.

(γ. 30a) Καὶ νῦν; Αναστάσεως ἡμέρα. Εὐαγγέλιον; ἐκ τοῦ μαρτύρου Πουσιῶν; τῷ μαρτῶ ἐκείνῳ ἐνέταξεν ἐπιτάβητ.

(γ. 31b) Καὶ μνησθῆναι ὁ Διδάκοντα.

Εὐχαὶ εἶπται εἰς ἀνομβρία, τοῦ αὐτοῦ Πατριάρχου ὑπὲρ Φροδοῦ. Ὁ διδάκοντος: τοῦ κυρίου δευδῶμεν. Ὁ ἱερεὺς τῶν γ' εὐχῆν. Δεσποτα κύριε ὁ θεὸς ἡμῶν, ὁ κῆρ ἴσῃ καὶ εὐνοποτάει σου λόγῳ

(γ. 34b) Καὶ εὐλογεῖ ὡς προέφηεν σεσωροιδῶς γιὰ τὸν τοῦ φιλίου σταυροῦ καὶ πάλιν ἀπερχόμεθα εἰς τὸν τοῦ σταυροῦ σταυρὸν, ψάλλοντες ᾠδὴν η' ὁ εἶρημός: Ἄνευ ἢ μετῆ καὶ

ἅγια ἡμέρα.

(γ.35α) τῆς Θεοτοκίου: ἤλθε διὰ εὐῆς εἰς τὸν κόσμον ὁ Κύριος.

(γ.35β) καὶ παρὶν ἐρχόμενοι εἰς τὸν κοῦν καὶ χαρῶν, βαυρὸν, ψάλλομεν: Δόξα, ἦχος ηγ. β'. Ἀνδρῶν κόν Θεοῦ ζωὴ πιστὴ θεράπων, χειτοργεῖ κυρίου, ἄνερ ἐπιθυμιῶν, οὐκὸς ἐκφογῆς, ἐκτε καὶ ἐδραῖμα τῆς ἑμερησίας.

(γ.36α) καὶ νῦν: Ἀναστάσεως ἡμέρα. ἔλα τὸ εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ παρα Γωάννην: ἔφηεν ὁ Κύριος πρὸς τοὺς ἐκκλησιαστικῶν... ὁ μὴ εἰσπρόκομος διὰ τῆς δόξας.

(γ.37α) ὁ διάκονος: ἔθηκεν ἡμῶν ὁ Θεός... ἔτι δεινὸν ὑπὲρ ἁγίους... Τοῦ κυρίου δευδῶμεν. καὶ ὁ ἱερὸς [ἡμῶν] μὴν δε μὴ εὐχή τοῦ αὐτοῦ (φιλοθεοῦ) ἢ παρ' ἄλλοις τοῦ κατὰ τοῦ: (εὐχὴ δ')

Κύριε, Κύριε, ὁ δὲ τοῦ εὐῆς προσηύτου ἡμῶν ἡμῶν τὸν αὐχρὸν (γ.42α). καὶ ἀνερπρόκομοι εἰς τὸν τοῦ μεγάλου Ἀναωνίου βαυρὸν ψάλλομεν τὸ ἰδιόμοτον. ἦχος ηγ. δ'. τῶν μισοῦσάν τὰ ἡγίον. καὶ νῦν: Ἀναστάσεως ἡμέρα (γ.42β). εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ παρα Πουλιῶν.

τῆ πατρῶ ἐκείνη ἔσθη ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τόπου πεδίου.

(γ.43α) καὶ μνημονεύει ὡς εὐχῆδες.

(γ.43β) καὶ μὴ εὐχὴ τοῦ αὐτοῦ (φιλοθεοῦ) ἢ παρ' ἄλλοις τοῦ κατὰ τοῦ. Κύριε ὁ Θεός ὁ ἐπιτηρήμων, οἰδαμεν, ὅτι ἀνά ἡμῶν εὐχαῖομεν.

(γ.46β) εὐχὴ τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Τρύφωνος ἐν ὀνόματι τοῦ Πατρὸς... ἐμοῦ τοῦ δούλου τοῦ Θεοῦ Τρύφωνα.

(γ.50α) Δέχου εἰς τὸν ἁγίον Τρύφωνα. ἡμεῖς δὲ οἱ ἀνάστοι δούλο.

600 (γ.50β) εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ παρα Πουλιῶν: ἔφηεν ὁ Κύριος τοῖς ἐκείνου μαθηταῖς, ἰδοὺ δίδωμι ὑμῖν τὴν ἐξουσίαν τοῦ πατὸς ἐπὶ ὅσων.

καὶ φησὶν ἐκείνους, καὶ εὐλογοῦσι ἐν ἑσθραβασαυοῦ
 (γ. 51α) Ἐνταῦθα γίνεται ὁρμή ἀνάπαυσι τῶν ἀδελφῶν, ἐπὶ
 τῶν οἰκούντων ἐν τῇ τοῦ μεγάλου Ἀντωνίου φωνῇ, ἀπὸ πλάσ-
 ος ἄρτον καὶ ἐνός ποσειρίου οἴκου ἐπιδοῦσαι πᾶσι τοῖς ἀδελφοῖς.
 (γ. 51β) καὶ οὕτως ἀπερχόμεθα εἰς τὸν σταυρὸν τὸν Ζωγραγι-
 κον φάλλοντες. Ὡδὴ δ' Ἀγαθὸν ἄριον... γωίτου, γωίτου καὶ
 (γ. 52β) καὶ τῆς Θεοτότου. Σωφρόνως Παρθένη, σέ μακαρί-
 ημεν πιστοὶ (γ. 53α) καὶ ἀπερχόμενοι εἰς τὸν σταυρὸν
 ἐν Ζωγραγιτικόν, φάλλοντες: Δόξα, ἦχος η. α' Δεῦτε ἀνα-
 ῶμεν εἰς τὸ ὄρος Κυρίου, καὶ νῦν Ἀναστάσεως ἡμέρα.
 Ἐαγγελίου ἐν τοῦ ματῆ Λουκᾶν: (γ. 53β) Τῷ ματῆ ἐκείνῃ
 ἀποστολῆς ἐν τῷ ἔμβροτον τὸν τέτρον.

γ. 54β) Ἐν τῇ ἐπι ἀπηγῇ βροντῶν καὶ ἀεραίων (ἐν τῇ
 ε'). Πάριον σοῦ, κύριε, τοῦ γιγανδρῶπου Δεσπότης γνήσι
 αιδίας. (γ. 56α) Ἐμψύχους: Ὁσα Θεός ἐπέους καὶ οἰ-
 κισμῶν. Ὁσα ἐπέους... καὶ ἀπόρουσι. καὶ οὕτως ἀπερχόμεσθε
 ἐν τῇ τοῦ ἁγίου Σάββα μονῇ εἰς τὸ πύργον φάλλοντες πᾶριον τῆ
 ἠδὴν. καὶ ἀπερχόμενοι ἐν τῇ τοῦ ἁγίου Σάββα μονῇ φάλλοντες:
 Δόξα, ἦχος η. δ' Τῶν μοναστῶν τὰ ἡγῶν.

(γ. 56β) καὶ νῦν: Ἀναστάσεως ἡμέρα. Ἐαγγελίου ἐν τοῦ ματῆ
 Ματθαίου: εἶπεν ὁ κύριος τοῖς ἐαυτοῦ Ματθαίου, πάντα μοι παρθε-
 ῶν.

γ. 57α) Ἐπέους ἡμῶν ὁ Θεός... Ὁσα ἐπέους... καὶ ἀπόρου-
 σι. καὶ πᾶριον μετ' ἐμῶν ἠδὴν φάλλοντες ματῆρῶν εἰς τὸ
 Ζηροποταμινὸν μονάσι (γ. 57β) καὶ εὐαγγέλιον ἐν τῷ Ζηροποταμινῶν
 μονάσι φάλλοντες. Ἰδιόμεινον τοῦ ἁγίου Διμετρίου, Δόξα ἦχος
 ε' Ἐυφραίνου ἐν κυρίῳ (γ. 58α). καὶ ἀπὸ τὸ Ζηροποταμινὸν μονάσι
 ἀπερχόμεσθε ἐν τῇ μεγάλῃ ἐκκλησίᾳ τοῦ Πρωτάτου φάλλον-
 τες τὰ Ζηροποταμινῶν, ἦχος η. α' Ἀναστάσεως ὁ Θεός... Πάρα ἱερὸν ἡμῶν

ἀγία ἡμέρα.

(4.35α) τῆς Θεοτόκου: ἤλθε διὰ σοῦ εἰς τὸν κόσμον ὁ Κύριος.

(4.35β) καὶ παῖν ἐρχόμενοι εἰς τὸν κοῦ καηρού, βαυρόν, ψάλλομεν. Δόξα, ἦχος η. β'. Ἀνδρῶν κοῦ Θεοῦ καὶ πιστῆ θεράπων, χειουργέ Κυρίου, ἄνερ ἐπιθυμιῶν, οὐκὸς ἐκφογῆς, εὐρε καὶ ἐδραῖμα τῆς ἐκκλησίας.

(4.36α) καὶ νῦν: Ἀναστάσις ἡμέρα. ἴσα τὸ ἐξαγγελίῳ. εὐ τοῦ παρα Γωάννην: ἔφηεν ὁ Κύριος πρὸς τοὺς ἐκκλησιαστικῶν... ὁ μὴ ἐρχόμενος διὰ τῆς πόρας.

(4.37α) ὁ διάκονος: ἔφηεν ἡμῶν ὁ Θεός... ἔτι δεύρο. ὑπὲρ ἑτέρο... τοῦ Κυρίου δευδῶμεν. καὶ ὁ ἱερὸς [ἡμῶν] μὴν δε τῆ εὐχή τοῦ αὐτοῦ (φιλοθεοῦ) ἢ παρ' ἄλλοις τοῦ κατὰ τοῦ: (εὐχή δ')

Κύριε, Κύριε, ὁ δὲ τοῦ σοῦ προσηύτο ἡγίου γέρας τὸν αὐχρῶ (4.42α). καὶ ἀνερχόμενοι εἰς τὸν τοῦ μεγάλου Ἀναωνίου βαυρόν ψάλλομεν τὸ ἰδιόμερον. ἦχος η. δ'. τῶν μου αὐτῶν τὰ ἀγία. καὶ νῦν: Ἀναστάσις ἡμέρα (4.42β). ἑξαγγελίῳ εὐ τοῦ παρα Πουλιῶν.

τῆ πατρῶ ἐκκλήνῃ ἔδτη ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τόπου πεδινού.

(4.43α) καὶ μνημονεύει ὡς εὐχῆδες.

(4.43β) καὶ τῆ εὐχῆ τοῦ αὐτοῦ (φιλοθεοῦ) ἢ παρ' ἄλλοις τοῦ κατὰ τοῦ. Κύριε ὁ Θεός ὁ ἐπιτηρήμων, οἰδαμεν, εὐρε ἀναγίσι ευχόμενοι.

(4.46β) εὐχή τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Τρύφωνος γεν ὄνομα τοῦ Πατρός... ἐμοῦ τοῦ δούλου τοῦ Θεοῦ Τρύφωνα.

(4.50α) Δέξαι εἰς τὸν ἅγιον Τρύφωνα. ἡμεῖς δε οἱ ἀνάξιοι δούλο

600 (4.50β) ἑξαγγελίῳ εὐ τοῦ παρα Πουλιῶν: ἔφηεν ὁ Κύριος τοῖς ἐκκλήνῃ μαθηταῖς, ἰδοὺ δίδωμι ὑμῖν τὴν ἐξουσίαν τοῦ πατῆρ ἐπὶν ὄνομα.

καὶ φησὶν οὕτως ἡ εὐλογία, καὶ εὐλογεῖ ἡ ἔσθλα σταυροειδῶς.
(γ. 51α) Ἐνταῦθα γίνεται ὁ γὰρ ἀνάπαυσις τῶν ἀδελφῶν, ἐπὶ
τῶν οἰκούντων ἐν τῇ τοῦ μεγάλου Ἀνεσιούφου, ἀπὸ πλάτης
τοῦ ἁγίου καὶ ἐνὸς ποσειρίου οἴνου ἐπιδίδουσι πᾶσι τοῖς ἀδελφοῖς.

(γ. 51β) Καὶ οὕτως ἀπερχόμεθα εἰς τὸν σταυρὸν τὸν ζωγραφί-
κον φάλλοντες. Ὡσθ' ὁ Μεγαζυνάριον... γωίτου, γωίτου καὶ

(γ. 52β) καὶ τῆς Θεοτόκου. Συμφώνως Παρθένη, σὲ μακαρί-
ημεν πιστοὶ (γ. 53α) καὶ ἀπερχόμενοι εἰς τὸν σταυρὸν

τὸν ζωγραφικόν, φάλλομεν: Δόξα, ἡχος η. α'. Διότι ἀνα-
στήναι εἰς τὸ ὄρος Κυρίου. καὶ νῦν Ἀναστάσεως ἡμέρα.
Εὐαγγέλιον ἐν τοῦ ματῆ Λουκᾶν: (γ. 53β) Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ
σφαζομένη ἡ δὲ γένοῦς τὸν τέτρον.

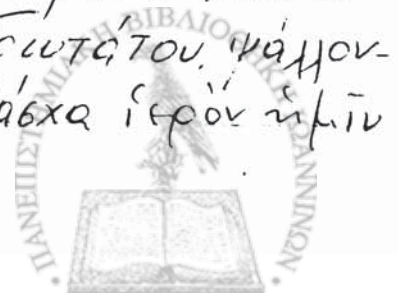
γ. 54β) Ἐὐχή ἐπὶ ἀπηγῇ βροντῶν καὶ ἀεραίων [εὐχῆ-
ς]. Πάρινον σοῦ, κύριε, τοῦ γιζουδρώπου Δεσπότη γνήσι
καυδίας. (γ. 56α) Ἐμφώνησις: Ὁσα Θεὸς ἐγένους καὶ οἰ-
κιρμῶν. Ὁσα ἐγένεον... καὶ ἀπόρουσι. καὶ οὕτως ἀπερχόμεσθε

ἐν τῇ τοῦ ἁγίου Σάββα μονῇ εἰς τὸ πύργον φάλλοντες πᾶρινον τῶν
ἐν ὕδην. καὶ ἀπερχόμενοι ἐν τῇ τοῦ ἁγίου Σάββα μονῇ φάλλομεν:
Δόξα, ἡχος η. δ'. Τῶν μοναστῶν τὰ ἡγία.

(γ. 56β) καὶ νῦν: Ἀναστάσεως ἡμέρα. Εὐαγγέλιον ἐν τοῦ ματῆ
Ματθαίου: εἶπεν ὁ κύριος τοῖς ἐαυτοῦ Μαθηταῖς, πάντα μοι παραδόν-
τε.

γ. 57α) Ἐγένεον ἡμῶν ὁ Θεὸς... Ὁσα ἐγένεον... καὶ ἀπόρου-
σι. καὶ πᾶρινον μετ' αὐτῶν ἐν ὕδην φάλλοντες ματρησόμεθα εἰς τὸ

Σηροποταμινὸν μονάσι (γ. 57β) καὶ φθάνοντες εἰς τὸ Σηροποταμινὸν
μονάσι. φάλλομεν. Ἰδιόμοτον τοῦ ἁγίου Δημιτρίου, Δόξα ἡχος
ε'. Εὐφραίνου ἐν κυρίῳ (γ. 58α). καὶ ἀπὸ τοῦ Σηροποταμινὸν μονάσι
ἀπερχόμεσθε, ἐν τῇ μεγάλῃ ἐκκλησίᾳ τοῦ Πρωτάτου φάλλον-
τες τὰ Σειχηρά, ἡχος η. α'. Ἀναστήτω ὁ Θεός... Πάσχα ἱερὸν ἡμῶν

επίμερον κτλ

(γ. 59α) Δόξα ἡχος ηγ β'. Ἐν ἀθανάτῃ σου κοιμήσει.

(γ. 59β) Καὶ νῦν· Ἀναστάσεως ἡμέρα. Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ ματθαίου.

κτλ. (γ. 60α). Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκτείνους ἀναστᾶσα Μαρίαμ.

(γ. 61α). Ὁ διάβολος μνημονεύει τοῦ πρώτου καὶ τῶν ἄλλων ἀδελφῶν, οἷς καὶ τὴν εὐλοχίαν τοῦ οἴνου παρέχουσι, ἵνα ἄλλο τι κατὰ τὴν συνήθειαν, καὶ οὕτω γίνεται ἀπόχρησις.

Εἰς δὲ τὴν κρασίαν γίνεται μετὰ τὴν παραίτησιν τοῖς ἀδελφοῖς (γ. 61β)

Οὗτος δὲ λόγος ἐν τῇ κρασίῳ ἀνακινώμεται.

Διήγησις περὶ τῆς γίγνεσθαι τῆς γενομένης τῇ νύκτι δευτέραις ταῖς Καραῖς τοῦ Πρωτάτου, καὶ τὸν ἀδελφὸν ἑξαίσιον θάψαι. Εὐλοχίαν.

Εὐλοχικός ὁ Θεός ὁ ποιῶν θαυμάσια ἐν ἡσυχίᾳ γενεᾶ καὶ γενεᾶ τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ, ὡς ἐπισημαίνομεν. ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος, οὕτως καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις ἡμῶν ἔδειξε σφικτῆ καὶ τέρατα ἐν συντελείᾳ (sic) καὶ ἠγάπησαν πάντων ἡμῶν ὡς αὐτόπται γενόμενοι ἐπὶ τοιοῦτον (γ. 62α) ζελεβιουργοῦ θαύματος, ὅπως ἴδωσι καὶ ἡ ἐσχάτη γενεὰ καὶ δοξάσωσι τὸν Θεὸν καὶ τῶν θείων πατέρων τὴν παράδοσιν συζητήσασθαι, οὐ ὅτι ἡμῶν μόνων εἰς τὰ ὅρια τῶν πατέρων ἐπιματάρατος, ἀλλὰ ἐν τῷ γίγναι ὅρα τοῦ Ἰσὼ ἔχει παρά τῶν ἁγίων θείων πατέρων παράδοσις.

Μετὰ τὴν εὐρίον τῆς θαμνῆρας κυριακῆς τῇ δευτέρᾳ καὶ τῇ τρίτῃ γαμνηροφρομένην ἱερῶν καὶ διαμόνων μετὰ θανούσων (γ. 62β) καὶ μετὰ τῆς τοῦ εὐρηανῆς μοναχικοῦ ὁμιλητικῆς φαλλόντων τῆς θαμνῆρας τὰ μετῆρρα ἀόματα, καὶ εὐλοχίαν παρὰ τῆς εὐλοχίας ἐκ ἐπισημαίνουσιν ὡς καὶ τὸ Πρωτὸ οὕτως εὐλοχίαν. Ἐν δευτέρᾳ πρῶτῃ συνάσσονται ἀνασῆθαι θάψαι

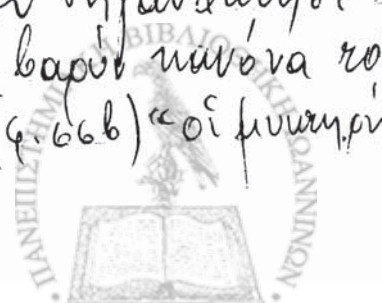

τῶν καρῶν καὶ χειουργία γίνεται ταχύτερον. εἶθ' οὕτως
 ἐπὶ τὸν ἀγιασμὸν προύονται ἅπαντα τὰ εἴματα, καὶ ἀνα-
 ονται ἅπαντες μετὰ παρᾶς καὶ ὑμνωδίας εἰς τὸν πύργον τοῦ
 Μαυρῆ, ἄδουσι καὶ εὐαγγελίζονται τὰ εὐκλόγη. εἶτα ποιοῦσι
 παράκλησιν ἅβι εἰς ἀδελφοῖς - αἶθις ἀπέρχονται εἰς τὴν
 ἐραν καὶ μετὰ τὴν μονὴν τοῦ Κουτρουμουβίου, καὶ εὐ-
 χνοῖς ὕμνοις καὶ εὐχαίαι ἀποσταθμάνουσι μετὰ τερτίων καὶ
 θυριαφάτων καὶ τὰ ἡρώων ἀπέρχονται, εἰς τὸν Ρυβδᾶ τὸν
 ἄρχον. εἶτα εἰς τὴν μονὴν τοῦ Ἀρηνίου, αἶθις εἰς τὸν βραυρ-
 οῦ χρυσοστόμου (γ. 63β). εἶτα εἰς τὸν βραυρὸν τοῦ ἁγίου Σε-
 ἀνον* οἱ εἰς τῆς μονῆς τοῦ Διονυσίου. εὐρατοῦσαι εἰς πρόσω-
 πα τῆ βάρρα (ἴσως: τρία) ὡς ἔδος παρὰ τῷ Πρώτῳ εὐχνοῦσθαι.
 καὶ οἱ ἐν αὐτῷ οἰκονοῦντες μοναχοὶ εὐχνοῦσθαι τὸ κελλίον καὶ εὐρύνθη-
 αν, καὶ κατὰ τὴν συνήθειαν οὐ προήνεμαν τὰ πρέπουσα. οἱ
 εἶ μετὰ τῆς γιγῆς ἅπαντες ἐνόμισαν, [ἔτα] εἰς τὸ μοναστήριον
 γιγῆουσι. ὑμνήσαντες οὖν ὡς εἰκὸς ἀδελφῶν εἰς τὸν βραυρὸν (γ.
 64α) τοῦ ἁγίου Κρυβανος. καὶ ὡς ἔδος ὑμνήσαντες καὶ εὐχαίαι
 ἀπέλαβον. εἶτα εἰς τὸν βραυρὸν τοῦ Κληροῦ καὶ τοῦ Φαρᾶ δ-
 οῖως αἶθις εἰς τὸν βραυρὸν τοῦ ἁγίου Ἀσωνίου καὶ τοῦ ἁ-
 γίου Βασιλείου τὰ ὅμοια εὐχνοῦσθαι. εἶτα εἰς τὸ πύργον τοῦ
 ἁγίου Σάββα ὑμνήσαντες καὶ παράκλησιν θαψιγῶς ἀπέλαβον.
 εἶθ' οὕτως ἀπῆλθον εἰς τὸ καθολικὸν τοῦ μεγάλου Πρωτόρου (τὴν
 μετὰ τὴν) καὶ καταστάσαντες ἐν τερτίων, τὰ εἴματα καὶ
 εἰθῆρα προύσαντες ὕμνοις καὶ ψαλμωδίας τῷ Θεῷ ἀνέτη-
 σαν (γ. 64β).

εἶτα εἰς τὴν ἐραν τῶν μετὰ εὐχαίαι μετὰ τὴν ἀπέλαβον.
 καὶ θαψιγῶς καὶ τῶν βασιλέων [τῶν] γῆν[των] μετὰ τοῦ Πρωτοῦ
 καὶ τῶν ἀπάντων ἐξεγώνησαι ὡς εἰκὸς. εἶτα ἀνοθεάντες ὡς
 ἡμεῖς, ὁ Πρῶτος τοῦς πάντας ἐπρεπῆψε μετ' εὐχνοῖας καὶ ἀχαρισ-
 * τοῦ πρωτοφύρου. καὶ καὶ ἐπρεπῆψε ὁ θεὸς ἰσαίου τὸν τὸν
 ἔχοτος ἔτολ[ος], ἴσ[ως] (1508). Τότε τὸ κελλίον ἐκείνο τοῦ ἁγίου Σεφάνου

ως, Οὕτως ἀνηρόν ἀπαντες μετὰ παρῶν εἰς τὸ τοῖα, ἔθεν
εἰς τὸ ἐπιόντα] ἔτος αὐτοῖς ἠὲ εὐὸς ἀνηρόν εἰς τὸν σταυρὸν τοῦ ἀφί-
ου Στεφάνου, καὶ εὐρόντες τοῦ χέρουτας ἐν τῆς τοῦ Διονυσίου μόνι,
πορευιούντας (γ. 65α) καὶ τὴν γιτήν μετὰ ἡρώων καὶ ἐν τῆς
τῆς εὐζωβῶς προσηνυγῶν, [καὶ μετὰ τὴν εἰδικήν] [εὐζωβῶς,
ὑμνωσίαν καὶ ἰσάαντες ἀπαντες οἱ δὲ χέρουτας καὶ οἱ ἀδελφοί
ἐν τῆς προσηνυγῶς μόνι τοῦ Διονυσίου ἔβραζον τὰ ἑαυτῶν
μαθητῶν καὶ πηδύτες ἐπὶ τῆς γῆς καὶ αἰτοῦντες ἄβιν
καὶ εὐχάρην ἐν πάντων, ἐφορητοῦμενοι τὰς ἀφάρτιαν
αὐτῶν ἀγρόντες: κατὰ τὸν πῆρσι παρὸν ζυρὸν βυθῶν
τῆς γιταυτῆς, καὶ ἑκὼς ἡρῶν καὶ ἐρῶν
μετὰ ζαχόν, καὶ οἰνοπότας ἐμαρῶν, καὶ τὴν γὰρ αὐτῶν
ἄνομον ἐπέγαμεν, (γ. 65β) καὶ ἐπέρως ἐβηνοῦμεν χάρου
τες καὶ ἀγαλλόμενοι: ἐφαγῶν ἕμβρος ἀδρόως καὶ χάρου
ἐπέκτητε, καὶ ἡρῆς τὸ κύριον ἐπέκτον ἐμαρῶν, καὶ ἀνο
βάντες τῆς γοαλέης ἀνηρόν ἀναπαύσθηναι. Τὸ δὲ πρῶτον ἐπὶ
γνωσεύσης ἡμέρας ἐπέγαμεν ἰδίαν τὴν γενόμεναι ἐμφόρῶν
ἐρῶν ἀπαντα ἡφανισμένα, ἀμνησῶν, ἀνῶν καὶ ἡρώων. καὶ
μαρτυροῦντες τὰ πῆρσι αὐτῶν τῶν χιτρονυόντων ἡρώων, καὶ
ἡρώων ὡς καὶ εὐδαγῆ, καὶ οὐδὲως τὸ οἰνοῦ καὶ ἔχου
οὐδὲ ἕως ἀνιάρου πρῶτον (sic), γόνον τὰ ἡμέτερα ἀπαντα
ἡφανισμένα καὶ ἀνωγέβηνα παντῶν. (γ. 66α) καὶ τότε ἀνηρόν
μετὰ τὴν ἀφάρτιαν ἡρώων [καὶ] τὴν δεύρατον παύσθηναι
εἰς ἡρώων γενόμεναι, καὶ ἀνηρόν εἰς τὸ μοναχῆριον ἡρώων
τοῦ Διονυσίου, καὶ τὰ εὐμβεβημένα ἀπαντα ἀνηρόν. Τότε τοῖ
καρῶν ἐκείνου παρῶν καὶ ὁ κῆρ Νήρων, ὁ παύαχῶν καὶ
πομπῆν ἡρατῆς, καὶ τούτω ὡς ἡρώων ἡρατῆς
τῆς ἀνομῆς τῶν ποιῶντες (sic), καὶ βαρῶν καὶ τὸ
μοναχοῖς ἐκείνοις δίδωμεν, εἰπὼν πρὸς αὐτοῖς: (γ. 66β) «οἱ μὲν ἡρῶν

αυτες μοναχοι του αγιου Θεοδοσιου του κοινοβιαρχου την παραδοσιν
 του του εττον του μοναχου αημεσαν και παραβησαι γενονα-
 του πατρος αυτων ποσω μηηρον εμεις των τοσουτων αγιων
 ατερων κνομοδεσμενα και παραδεδομενα μακαρινασε
 και ανωσασε, δι ο και την απασαν κυβερνησιν του κηηίου
 ηνωσασασε και την αγαν των πατερων, αν κατεκρινασε, ανα-
 ιβετε. Ομοουν εις το ερχομνον ετος (γ. 67α) γαβετε απασαν
 ιαμονιαν εν του μοναχουριου, και ως τιμωσ εδωσθησασε
 υτουσ, και αναπαυσασε και εν παντων γαβετε ευχωρη-
 ιν, και μη κειει ουτω πραξ[ε]τε ποιηρον ποτε, ου και
 επιοησασε και ευχωρησιν εν παντων ελαβον και ταυτα μιν ηριτοτα

Εν δετεροις δε καιροισ και οι μοναχοι της μονης του
 συζηουμουσιου ανωσαντο την των αγιων πατερων ταυτων
 σνησασε, γαγοντες οει ηηης μοναχτηριον μηημερον εβριεν και
 μηηομιν ιωιωσ γιτανυειν, ως και τα αλλα μοναχτηρια, και
 την αρχαιαν ταυτων παραδοσιν των πατερων ου ποιοσμεν.
 Τοιουν και ασηχαρυσαν εν του πρωτου και εν των κηηι
 ν και ενδου η ορη του Θεου ανιβη εν αυτουσ. εσηπινα γορτη
 αραεωσ και της ηωειρου οι αηηογυροι [εσηφοντες] ηυρικαι
 ον το παραβι αυτων εν τω παραοδοκιω και τα αλλα πα-
 χ παρεδωκαν, και αηηαι ποηται ηηηκαι ηπιενεβισαν τη
 σνη, και εραωσ και αοραωσ εδαπανατο και εδριβουνο οι
 μοναχοι [απο] ταϊσ, κακωσσειν. (γ. 68α) και τότε(ς) εν ταϊσ ποη-
 αισ θηιφειεν εβνησασε τον Θεον και εσαπενυδισαν και
 ηεοτρεψαν εις την αρχαιαν ταυτων των αγιων πατερων, και το ε-
 ηησ γιτανυεσαντες εβου, και οι ιερεϊσ αυτων ως ηρωων εν αυταισ
 ενωσισαν (sic) και επορευδισαν. Αηη, ουν παηην εχτηνηδη-
 αν ως εοσον βερεβρον καηε τον προηητην, και ηνωροδωσασε
 και ηρωεωσ παραβαβει. εογε τοιγαρον ηειρονα της ηρωεωσ

παιδείας ἀπέλαβον, καὶ ἡ πρόβρατος δοξασίς τῆς γραμμῆς οὐ
τοῖς ἑτέροις κτίρασι τῆς μούνης εὐρύς (γ. 68β) καὶ εὐρὺς μαρ-
τυροῦν ἀδρόως, ὡς τὰ ἱερουργούντια εἴχη μαῶρον καὶ διηγῶς τὰς
παιδευτικὰς ἀπέλαβας· οὐδὲ βαρῶς καὶ ἀφιδήτως ἐγνώσαν τὴν οὐ-
σίαν καὶ τὴν παιδεύσει τὴν πρῶτην καὶ τὴν ἑσχάτην, ὅθεν οὐκ
ἐπεγράφησαν, καὶ εἶπον· «κύριε ἐμνήσθημεν σου ἐν ταῖς ἀδικίαις,
καὶ ἐμετενόησαν καὶ εἶπον, ὅτι κύριε διὰ τοῦ νῦν καὶ ἔτι
πένοντο ἐξ ἡμῶν καὶ μεθ' ἡμῶν γενέσθαι τοιοῦτον οὐδέ παρ-
εῖν μεταγενέτερον ἡμῶν ἀδελφῶν τοιοῦτο ὑποθήκη τις οὐδέ
ποιῆσαι ἡμῖς ἐναίτιοι, καὶ αὐτοὶ (γ. 69α) ὄφοντα καὶ παιδὶ
θῆκοῦται ἐν αἰετοῖς τοῦ καίου.

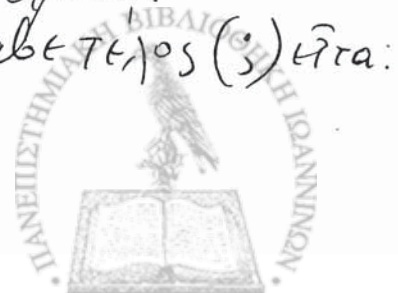
Οὕτως, πατέρες καὶ ἀδελφοί, διώτε πάντες εὐ-
εἴηστε· «εὐλογητός κύριος ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν καὶ
ἀνεκόν καὶ δοξαζόμενος ᾧ ὀνομαί σου εἰς τοὺς αἰῶνας
ἡμῶν. Ὅτι δίκαιος εἶ ἐπὶ πάντιν, οἷς ἐποίησας ἡμῖν. Καί πο-
τα τὰ ἔργα σου ἀγαθὰ καὶ εὐθεία αἱ ὁδοὶ σου· καὶ ἅ-
σαι αἱ κρίσεις σου ἀγαθεῖς, καὶ ἐπίφορα ἀγαθείας ἐποίη-
σας κατὰ πάντα, ἃ ἐποίησας. Καὶ ἐπὶ τὴν νόμῳ τῆν ἀφαι-
τῶν πατέρων (γ. 69β) ἡμῶν Κουζουβουσίον, ὅτι ἐν ἀγαθείᾳ κα-
κρίβη ἐποίησας πάντα ἐξ ἡμῶν διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν· ὅτι ἡ
μάρτυρον καὶ ἠνομήσαμεν ἀδικεῖν ἀπὸ σου, καὶ ἐμψάρ-
μεν ἐν πᾶσι, καὶ τῶν ἐργῶν σου οὐκ ἠκούσαμεν, οὐδέ σου ἐ-
ρήσομεν, οὐδέ ἐποίησαμεν, καθὼς ἐνετείλατο οἱ πατέρες ἡμ-
ῶν εἶνα εὐ ἡμῶν γεννηθῶν, ἀλλ' ἐν ψυχῇ σου τετριμμένῃ καὶ ἀ-
μαρτυροῦσας προεδιόχῃμεν ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἔμπροσθεν»
(γ. 70α) ἡμῖς δέ, ἀδελφοί καὶ πατέρες τὰ εὐθὺς ἐορτάσωμεν
καὶ πανηγυρίσωμεν μετὰ πάντων ἐπιόντων καὶ εὐκαρίας ὅτι οὐ
προτέθη ὁ Θεὸς διὰ τοῦ πράγματος Ἁβραίου γένων· «ἵνα ἐκδο-
ῶμεν, ὅτι ἅγιος ἐγώ εἰμι» καὶ ἐπιδοῦ αὐτὸς εἶνα ἅγιος, ὡς

καθαρός, πρέπει είναι να γενώμεν και αληθῶς ἅγιοι και καθαροί
 ἢ να τὸν ἐρεωμεν, διὰ να τὸν εὐφραίνωμεν και διὰ να τὸν
 διαφωτεύμεν. ὅτι ἂν και μεγάλα και θαυμαστά κατορθώωμεν,
 και τὸν Θεὸν δὲν ἐρέουσι, εἴποτε δὲν ἠγερούμεθα ἀπὸ τῆς
 ἰσθμίας είναι ἁγία (9. 70b) δόξῃς μετὰ ἐλαφρότητος και χα-
 ρῆς και δὲν ἔχει ὁ λογισμὸς, παρὰ πολλὴ δόξῃς μετὰ γογγυ-
 λῶν, ἡσυχίας και ἁγίας ἀρετῶν μετὰ βουτηγῆς ἐν
 οὐρανοῦ καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ, και δὲν ἔχει ὁ προφήτης David,
 ἃ ἐρέουσι τὸν Θεὸν, παρὰ πολλαῖς ἀρεταῖς μετὰ ἐπισημάντη-
 ν. και μετὰ δόξαν να μὴ τοῖς δέχεται ὁ Θεός. Ὅτι ἁγίους
 Θεός μας ἐκτάξῃ και ἐξάσῃ εἰς τὴν ἐκτελεσθῆναι χα-
 ρῆν ἁγίαν ἡμῶν, αὐτὸς να μας ἀξιώνῃ να ἐξάσῃ και τοῦ
 ἐκτελεσθῆναι μαρτοῦ (9. 71a) ἡμῶν ἡμῶν μετὰ τὸ κριτῶν
 νέστη, μετὰ ἔργων, μετὰ σωτηρίαν, μετὰ ψυχικὴν και σωφροσύνην
 ἡμῶν, αὐτὸς μετὰ ἐκδοῦ ψυχικῶν, ἡμῶν ἡμῶν και ἀνετη
 ἐκδοῦ ἡμῶν διαφυλάξῃ και ἐκτελεσθῆναι, αὐτὸς δὲ τοῦ σωφρο-
 σίας να μας ἐκτελεσθῆναι ἀπὸ τῶν διαβολῶν αὐτῶν ἐδῶ
 ἐν να κερδίσῃ ἡμῶν και ἡμῶν ἐν Θεοῦ
 καὶ ἀνθρώπων ψυχικῶν και σωφροσύνης, εἴτι δὲ να ἀξί-
 ὦμεν τῆς ἐκδοῦ τῶν ἡμῶν, τῆς ἡμῶν τῶν ἀγγέλων
 ἡμῶν τῶν δυνάμεων τῶν ἡμῶν τῶν ἐκτελεσθῆναι, (9. 71b) τῶν
 ἡμῶν τῶν ἀπὸ αἰῶνος ἐκτελεσθῆναι κριτῶν ἡμῶν, και
 ἐν αὐτοῦ βασιλείας τῶν οὐρανῶν ἡμῶν γένοιτο ἡμῶν ἐπι-
 σκεψῆναι, χάριτι και οὐρανῶν και ἐκτελεσθῆναι τοῦ κυρίου ἡ-
 μῶν ἡμῶν κριτῶν, τοῦ κριτῶν ἐν νεκρῶν ἀναστάντος Θεοῦ
 ἡμῶν, ἡμῶν πρὸς ἡμῶν δόξα, ἡμῶν και ἀποδοῦναι εἰς τοῦ
 ἡμῶν αἰῶνας τῶν ἀνεκτελεσθῆναι αἰῶνων. Ἀμήν.

Ὁμοιοθετικὸν μονόγραμμα ἀνεξέλεγκτον: «Ἐξ ἡμετέρας (3) ἡμετέρας.
 χνούχων 5310017001 τὸ παρὸν ».

Ἐν ἀρχῇ ἐπὶ τῶν Παρθένων δι' ἄλλης κειρῶς:

«τ' Ἀντιωνίου ἐκ παρούσα φυλάξαι τῆς μεγάλης ἐκείνης
αὐτοῦ προτάτου, 1769 ἀπριλίου 15 ἀνακινώσεως καὶ ἐξό-
δου Κοσμά Ιερομονάχου ταυὴν ὀνομαζόμενος θαλίης καὶ
ἔβρω εἰς ἐνδοξίαν». Τὸ αὐτὸ ἐπαναλαμβάνεται δι' ἑτέρου
κειρῶς ἐπὶ τὸ ἐπόμενον φύλλον: Ἐν τέλει γ. 72β. Τὸ ἐξῆς ἐπὶ
τὸν ἄγιον Σάββα (τὸν Σέρβον). Δοξασημῶν ἐπὶ ἔκτου η. β'.

Τὸν ἐπὶ γῆς ἄγγιχον καὶ ἐν οὐρανοῖς ἀνδρῶπον Θε-
οῦ τοῦ κόσμου τῆν ἐδωκεμίαν, τῆν γουγὴν τῶν ἀγαθῶν
καὶ τῶν ἁρετῶν, τῆν ἀβυσσῶν τὸ καύχημα, Σάββα τῆν
βωφίην. πεφυτρωμένος γὰρ ἐν τῷ εἴματι τοῦ Θεοῦ ἐξήνθησε.
δυναμῶς, καὶ ὡς κέδρος ἐν ἔρημῳ ἐκχέδονε τὸ ποτῆ-
ρον κρίσεως τῶν φορητῶν προβάτων, ἐν δειόματι καὶ δυνά-
σει οὐρανῆ.

Φύλλα ἔγραφα ἀνά γράμματα ἐν ἀρχῇ καὶ τῷ τέλει, ἐνο-
μόνον αὐτὸν εἶναι ἐπιτελεῖται καὶ τῶν μετὰ δὲ
γ. 15. β 16.

Στάχως βυρσίνη μετ' ἐπισημῶν.

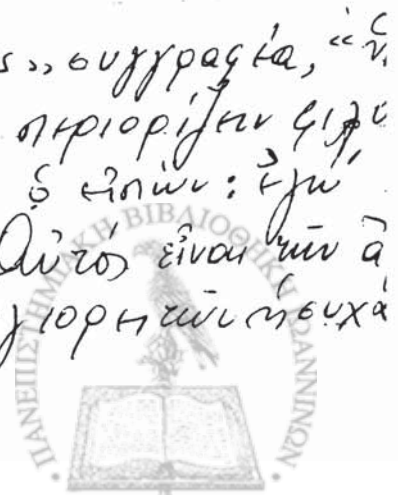
ΕΝΛΟΓΙΟΝ ΚΟΥΡΙΝΑ ΜΗΤΡ. ΚΟΡΥΤΣΑΣ.

«ΑΓΙΟΡ. ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ», ΕΤΟΣ ΙΗ'. (ΤΕΥΧΟΣ 3
1953 ΑΡ. 201.-203 ΓΕ. 127-1.

ΤΟ ΚΕΝΤΡΟΝ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΗΣΥΧΑΣΤΩΝ, Η ΣΚΗΤΗ ΤΟΥ
ΜΑΓΟΥΛΑ ΕΝ ΑΘΩ ΚΑΙ Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΚΑΛΛΙΣΤΟΣ Ο Α'.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Κατὰ τὸν ἄγιον Γαβριήλ, τὸν τῆς «κρίσεως» συγγραφέα, «ἐ-
βουχασίς ἐστὶν ὁ τὸ ἀνώματον ἐν βωφαικῷ εἴματι ἀκριβοῦς ἐξ
νηπιῶν, τὸ παράδοξον. ἢ βουχασίς ἐστὶν ἐμείνος ὁ εἰπὼν: ἔγω
παθῶν καὶ ἡ καρδία μου ἀχρυσανῆ». Αὐτὸς εἶναι τῶν ἁ-
γίων ὁ ὀρισθὸς. κατὰ δὲ τῶν ἀναζητῶν τῶν ἀχιορνητῶν βουχα

των. «των πάντων ἔργων ἄμρον ἡμεῖς τοῦ Θεοῦ διὰ καὶ δυνάμει
 οὐκ τῆς ψυχῆς? διὰ τὴν θείαν ἔνωσιν ἀναγκαστὰ ἢ διὰ ὁμοίωσιν, διὰ
 ἢ θείαν ὁμοίωσιν ἀναγκαστὰ πό παρανοῦν ἐνεργεῖν ἢ τοὶ θεωρεῖν,
 ποῦτο γὰρ τοὶ καὶ τὸ θεῖόν ἐστιν, εἴ οὐ καὶ τὸ Θεὸς ὄνομα τοῦ
 ἀποπέμπεται». ὁ ἄλλος οὗτος ὁρῶντος εἶκου τοῦ καλλίστου κατα
 κλάτου ἐν τοῖς «περὶ θείας ἔνωσιν καὶ βίου θεωρητικῆς» μεγαλαί
 σ³. Ἐπισημῶς εἶναι οἱ ἔλανοι καὶ ὁ θαυμασμός πρὸς τοὺς ἄμ
 ῖτας ἡσυχαστῶν τοῦ 14^{ου} αἰῶνος. «Ἐκεῖνοι γὰρ ἔβωθ³ νόμον
 καὶ τὴν ἐν νόμῳ ἀπαλλαγέντες οὐκ εἰ πρὸς τὴν θεωρητικῆς
 ἀσκητικῆς ἑαυτοῦ ἀποκόψου, ἡγάγη τις περὶ τῶν παλαιῶν
 βιωτικῶν ἐκείνων, ἀλλ' ἐθεθέρα αὐτοὶ προσημαίνοντες οὐρα
 καὶ ἀναβάσειν, ἕστηθ³ θεούμενοι, τὰ κατὰ τὴν τῶν ἐρωτικῶν
 οὐ τοῦ βίου τὴν ἐδωκίαν ἡσυχαστῶν παρὶστρεχον καὶ τὸ σφί
 νας καὶ γρονθῶς καὶ τῶν ἄλλων, οἷς ἡσυχαστῶν καὶ ἡσυχῆ
 δοντα, ὡς ἐπιπόδια τῶν ἄρκων ἐπεεργάζοντο ἡμονόροπον,
 τὴν οὐκ ἐβόρτον, καὶ ἐπανίστις ἄρτι γινωσκόμεν, ἵνα μὴ ἄτ
 κη περασομένον. οὐ γὰρ προφῆς ἐπικηροῦντο, οὐ χιτῶν ἀπαρῶν
 πετέροντο ἢ βυβατικῶν ἐξήρουν ἀνάγκωσιν μὴδε' κησῆς ἐστ
 ρον καὶ ἐπισημῶς καὶ ἡσυχαστῶν καὶ ἀσκητικῶν ἡμεῖς, ἀλλ'
 ἐν δόξῃ μῦθου ἐστρεχον νοητοῦ, ὃ ἐστὶν Ἄριστος, ἡ τῆς καὶ τὸ γῶσ³

... «Φιλομαχία τῶν ἱερῶν κληρικῶν κ.ε.τ.»
 ἐκδ. Ἀθηνῶν. τομ. Β' σ. 235α.

Τὸ κείμενον ἔχει: «ἡ μετὰ τῆς ψυχῆς ἔνωσις, ὅπερ δὲν ἔχει
 ἀνεξάρτητον ἔννοιαν.

Ἐνθ' ἄνω. τομ. Β' σ. 467α.

Πορφυρίου Οὐσιπύου, ἱερωσία τοῦ Ἀδω,
 Κιέβου 1877, III. σ. 130.

Διπλός τῆς ὑψηλῆς ταύτης καὶ οὐρενογόρος τῆς ἡτο ἢ κίβρις πῦ
 νοκρῆς προεβητής, τῆς κατ' οὐσίαν, ἀρχοῦσα ἐν μέτρῳ παρὰ τοῖς ἀρχα
 οῖς ἄβυσταῖς, εἶναι μακρόχρονα τῶν ἡβουχαιῶν τοῦ Ἄθωνος καὶ
 τὸν 10 αἰῶνα παραζαβόντες αὐτῶν ἐν ἐπαρχαῖοις ἐτεροποιήσαν διὰ
 πράξεως καὶ θεωρίας καὶ ἐβουχαιολογίαν τῆν ἀδιάρητον αὐτῆς ἐνε
 χῆσαν ἀβασίβαντες τοῦ κωφένους αὐτῶν κατὰ πάθος πρᾶγης. Ζῖνες δὲ
 οἱ καρποὶ τῆς συνεχοῦς ταύτης νοκρῆς προεβητής μᾶς διδάσκει Κᾶλλ
 ετος ὁ καταφυσικήτης (αὐτ. 6. 488β.) γράφων: «μετὰ τῆν νοκρῆς
 καρδίας διὰ τῆς χάριτος ἐνωῖν ἀηθροῦς ἐν φωτὶ πνευματικῶν ὁ νοκ
 ὄρα καὶ εὐκρίνεται εἰς τὸ ἴδιον ἐκτόν, ὅπερ εἶναι ὁ Θεός, ἔξω
 πάντῃ γενόμενος τῶν ἀποδόσεων». Εἰς τὸ «πνευματικῶν φωτῶν», πρᾶ
 τες οἱ προβυχοῦμενοι καὶ μεταρβιούμενοι, ἔβρεποι θείας ἐνορίας
 καὶ ἐνεχόντι εἰρηκὴν ἀποδοῦντο. Ἀλλ' ἡ γέρουτο ποζύμφοτον
 γήμημα ἢ γῶς ἡτο αὐτοῦ, κατὸν ἢ ἄλλοιον; καὶ ὅπως εἶχε
 ὁδη πρὸς τὸ Ἐαβύριον, περὶ οὗ γιγλογογία ἐχούνηρος γράφει ἔ
 κωδ. Παύρας Ω 120, ἐτ. 1370 γ. 184α. 153β, ἐπάρχη: «εὐθεβίς ἐν
 τοφῆ τῶν γυναικῶν καὶ τῆς τοῦ δόξματος ἐποδέσεως καὶ
 οἰς ἀνορίας ἐβυτοφῶς τῶν ἐπαπορύντων τῆς ἢ διαγορὰ τῶν ἐπιθε
 ροφένων τῶ δειρ γυβωῶν ἐνερχοῦν θεωρητικῶν καὶ ἐν εἰρηκ
 ρὶ τοῦ ἐν Ἐαβυρίῳ γῶτος». Εἰς τὸ γερτῶν τούτο καὶ εὐκρίως δι
 νάμενον νὰ διατραφῆ γήμημα, εἶρε τῶν ἐνοικίαν ἢ ἐρηχοῦσεα δι
 πηκὴ ἔκμηγία νὰ ἐπιβηθὴ διὰ τῶν ἀποδοῦν αὐτῆς Βαρβαρῶν

5 Ὅτι δὲν ἡτο νῆα ἀναμάμφις ἀηθροῦς ὁ βρογῶν «κίβρις»: «διὰ τῆ
 ἡμωῦμεθα τοῦ πατέρας ἡμῶν καὶ τὸν ἐνός τῶν καρδιῶν ἡμῶν ὁμοῦ καὶ
 ἡμῶν γυναικῶν καὶ τούτων ἐβρότες πρᾶγῆν πρᾶγῶς ἄχον ἐργ
 ῶμενοι ἐμοῦ καὶ γυβῶντες τῆν προεβητήν... θεωρίας γὰρ ἐπιβ.
 οἰς πρᾶγῆν. ἐπεὶ δὲ γραγίων ἀποδῆξεν αὐτῆ τῶ οὐσεως, δια
 ποῦνται (γρ. δὴ ἀποδοῦναι) ἀδύνατον, γίρε τῶν τῶν ἀχίων βίους καὶ τὰ ἐγγράφως ἡ αἰ
 ἐπιτεθέντα... ἐντάφμεν, ἵνα ἐν τούτῳ πηρογοροῦμενος πάσαι ἀργίβογία ἀλλοῦται». «Φ
 κία τῶν ἡμῶν ἡμῶν» τῶ B. 6. 236) ὅρα ἢ ἡμῶν γερτῶς ἀποδοῦντες, ἀμ' ἐναοῖς δὲ δι
 ὁρεται ἢ ἐν τῶν ἀποδοῦν αὐτῆς Βαρβαρῶν ἀρχαῖα ΠΑΧΕΡΙΚᾶ ἄνε

καὶ Αμυνδύου, εἰς ἑρμηνείαν ὡς ἔφηται ἐν τῷ Ἐθνομ. με-
 ὄν ὑπαυρον βωπὸν καὶ μυθολογίαν, ἵνα ζωσθῶς ἔληγα μαρτυ-
 ρητικῶς τὸς ἀδωνίτας, οὓς πρόφηται ἔσωθεν ἡ θία χάρις
 διὰ τοῦ θαυμαστοῦ Γρηγορίου τοῦ Παλαμά. Κατὰ τὸν κόπον τῆ-
 ν κ/πότην συνεχομένης συνόδου τῷ 1341, ἡμεῖς μαρτυρήσαμεν τὸν
 Ζαφραὰρ «αἰνούτας γὰρ αὐτῶν γηγόντων ἢ ἀπὸ παραδόσεως
 ἐχούτων τῶν ἀγίων πατέρων, θεοὶ οἱ διὰ τῶν ἐνοσητῶν τοῦ Θεοῦ κα-
 ταρρήνοι τὰς καρδίας ἐγγράφης θίας μυστικῶς καὶ ἀπη-
 γως ἐχρηνομένοις δέχονται, μαρτυροῦντες αὐτῶν ἢ τὴν οὐσία
 τοῦ Θεοῦ μετὰ τὴν γηγόντων, τῶν δὲ ἀπολογουμένων, οὐ τὴν
 οὐσίαν ἀλλὰ τὴν ἀμύβου καὶ θεολογίαν χάριν τοῦ Πνεύματος,
 ὅθιας αὐτοῖς ἐπέσθεν ἐκζητήσια προεπίστασθαι ἐλεκη-
 ησεν» (Acta patr. I. 6; 203). Ἐγγράφου ἄλλοτε: «ἐν Ἐθνο-
 μι 500 - σχεδὸν ἔτι ἡ ἄμύβου μαρτυρομένη εἶχε καὶ ἐπιδικί-
 γματὸς τὸς καρποὺς τῆς κατὰ ἡσυχίαν, προεπικῆς τῆς κατὰ
 εως τοῦ νοῦ καὶ τῶν ὑψηλοτέρων αὐτοῦ ἀναβάσεων ἡτοῖ-
 ἡς θίας ἐμετῶσεως καὶ τῆς ἐα γαύτης ἐγγράφης καὶ ἡσυχ-
 ἰαί προεπικῆς ἢ ἡσυχία, κατὰ τοὺς πατέρας, προεπικῆς δὲ
 θίας δόξης ἐμψάνη ὅταν γὰρ τὰς ἀποδύσεις μύστικῶς
 καὶ ἑαυτοῖς καὶ τῷ Θεῷ συγγενήμεθα καὶ τῆς ἐμψανῆς κριτορῶ-
 ἡ νόμον ἐμψανῶντες ἐπὶ αὐτῶν γενήμεθα, τότε γρῶν εἰ-
 αὐτοῖς τὴν τοῦ Θεοῦ βασιλείαν ὁφόμεθα»¹.

ἡψα καὶ τὴν εὐχὴν καὶ τῆς τῆς ἐμψανῆς τῆς «ἱστορίας τῆς
 παλαιῆς βίβλου» ἀναγέρω παραδειχθῶρα.

Acta patris schatus constantinopolitani, ed. Fe. Miklosich et J. Müller
 Vindobonae 1860, 6. 206. Ταῦτα ἐγγράφου τῷ 1936 εἰς τὸ 2006 ἔχιδον ἐρ-
 ον ἡμῶν ἐν τῇ Ὀρθόδοξῃ καὶ κριτικῇ ἐμψανῇ τῆς «ἱστορίας τῆς
 ἐπιθό βουρήμενος ἀνασώθημεν τὴν ἡσυχαστικῶν ἐπίδωκ. Περὶ τούτων ἀμψανῆς
 ὅθιας εἶναι ὁ σπουδαῖος «ἀμψανῆς τῆς τῆς ἡσυχαστικῶν», ἡμψαν-
 ἡς ἐπὶ τῆς ἐμψανῆς τῆς τῆς ἐμψανῆς ἐν τῇ ἡσυχαστικῇ συνόδου (ἐμψανῆς τῆς τῆς
 1295-1236) ὅθια ἐμψανῆς καὶ ἐν τῇ «ἱστορίας τοῦ ἀμψανῆς» τῷ 1999 ἔχιδον

Αφείτως διὰ τῶν πλῶτων παραφένων ἡ εὐσυνείδητος καὶ ἔργου
 καὶ περὶ τῶν ἀδωνιτῶν κούων ἡγουμένων τοῦ 18 αἰῶνος ὡς καὶ
 περὶ τῆς νοερᾶς αὐτῶν προεστῆς καὶ τοῦ ἐπισημοῦ τοῦ καὶ
 αὐτῶν θεολογίου γινώσκ. Εἰσαγγέλλω ἕνα ἐπισημοῦ ἐπισημοῦ
 τὸν Ρώσσον, ἀποστόλου πατέρα βασιζόμενον κριτικῶς, ἔχω
 καὶ γὰρ ἁπλοῦς μενογραφίαν περὶ τοῦ Γρηγορίου Παλαμά
 καὶ τὴν ἀποχορευμένην πρὸς ἐκδόσιν τῶν ἔργων τῶν καὶ
 Νέου Θεολόγου καὶ ἕτερον ἀποστολῶν μαθητῶν τῆς Βυζαντινῆς
 σχολῆς Φραγκ. Συμπερὶ ἐπισημοῦ καὶ 1928 καὶ 1932 τὸ
 ἔργον. Εἰς τὸ τελευταῖον ἔργον του: «Der Heilige Bergath
 (Παλαμά 1928) ἀποχορευτῶν ἰδιαίτερως διὰ τὸν ἀποκορευτῶν καὶ διὰ
 τοῦ ἡγουμένου περὶ τῶν ἁγίων. Τημερῶν ἐξέδοθη ἐγγλωσσοῦ
 γραμμῶν, καὶ τοῖς ἐκτελεσθῆναι ἐν ταύτῃ «Οἱ ἀποκορευτῶν»
 βουκαὶ ἐπὶ ἀποκορευτῶν ἡ θεωρητικῶν τοῦ ἀποκορευτῶν. Εἶναι τὸ βίο
 ἐξαγγελλόμενοι πού καμμιὰ ἀποκορευτῶν ἀποκορευτῶν καὶ
 μεταφορῶν τοῦ. Μετὰ τοὺς, γίνονται, καὶ τὸ μετὰ τοῦ
 τοῦ ἁγίου. ὅποιος γίνονται ὅτι καὶ τῆς βάρους καὶ μετὰ
 ἀποκορευτῶν μετὰ τὸν Θεὸν ἀποκορευτῶν καὶ γινώσκου, ἀποκορευτῶν
 ἀποκορευτῶν ἡ χάρις καὶ ἀποκορευτῶν ἀποκορευτῶν, ὅτι μετὰ τῆς
 τοῦ σώματος σου, μετὰ τῆς χάριτος τῆς φύσεως. ἕνα μαθητῶν
 ἀποκορευτῶν τότε τὸν τέλει μετὰ τὸ βάρους τοῦ σώματος ἀποκορευτῶν
 ταὶ μετὰ ἀποκορευτῶν ἀποκορευτῶν ἀποκορευτῶν ἀποκορευτῶν, πού ἀποκορευτῶν
 ἀποκορευτῶν, καὶ τῶν ἀποκορευτῶν καὶ ἀποκορευτῶν τὸν πῦρ ἀποκορευτῶν
 τοῦ ἁγίου. Τὸ ἀποκορευτῶν ἀποκορευτῶν εἶναι τὸ ἴδιο μετὰ τῶν
 πού ἀποκορευτῶν μετὰ τῶν ἀποκορευτῶν ἀποκορευτῶν ἀποκορευτῶν.
 ἰδίως τὸν οὐρανό τοῦ μετὰ τῶν ἀποκορευτῶν ἀποκορευτῶν ἀποκορευτῶν
 ἀποκορευτῶν, πού ἀποκορευτῶν ἀποκορευτῶν: εἶναι τὸ ἴδιο ἀποκορευτῶν ἀποκορευτῶν.

1. «Die asketische und theologische Lehre des hl. Gregorius Palamas (1226
 1359) aus dem Russische übersetzt von Hugo Landvogt». Würzburg: 939
 βλ. κεφ. 3 «Das unerschaffene göttliche Licht» (τὸ ἀποκορευτῶν ἀποκορευτῶν γινώσκ 6.61-8.

ἡ οὐδίας τοῦ Θεοῦ, μέρος τῆς ἡ μονάχα δύναμις ἢ ἐνέργειά τῆς
 2 Παλινος μοναχὸς Βαρλαάμ ἦσαν ἀντιπαρὸς τῶν ἡγουμένων, μὰ ἢ
 ἔνοδος ἔβητε ἀπὸ πολλοῦς διαταρῶς διακίωσε τὴν γυνή τῶν
 ἡγουμένων. Στὰ χρόνια μας βωμική βασιλεύει πάνω ε' αὐτό,
 αὐτὸ τὸ βᾶδύ καὶ ἀνασανόντο μυστήριον τοῦ ἀρχιεποῦ γυρῶς
 ὁ πρακτῶν κρυφά. Κανένας γένος δὲν μπορεῖ νὰ δεκιδύει ἐν
 ἡμῶν. Χωρὶς ἀπάντησι ἔμεινα ὅσους μ' ἂν γνώσετα ἢ μὲ εὐσε
 ἡγεύσαν νὰ μελετήσω τὴ «φίλομαχία», ἔργο μυστικῶ ἀδελ
 ἡμῶν. Στὲ παλαιότερα χρόνια μου εἶπαν, ἢ νόσια πηχία τοῦ
 ἡμῶν ἔβραγε ἀπὸ τὸ ἐσωτερικῶν γῆς πού ἔβγαίνε ἀπὸ τοῦς
 ἡμῶν ἡγουμένους μοναχοῦς πού ἀσκήτιαν ἐμῆ. Ἀνάχαρρα εἶ
 ἡ γίνε τὰ ἡμῶν τούς ἀπὸ τὴν προσευχῆ, τὴ νυκτῆ καὶ
 ἡ βᾶδῆ ἀφοβίωσι ἐν ὅσῳ. Τούς ἔβησαν εὐχὰς νύκτες νὰ
 ἡμῶνται ἐν ὅσῳ γωστεινὰ ἀνάμια ἐ δένδρα καὶ βράχο
 ἡμῶν καὶ εἰς ἡμῶν μας γοῦν μόνου τους, πάνω, ψηθὰ, λι
 ὅσῳ ἀδελφές, μοινωνοὶ καὶ μέτοχοι ἐμῆ δῆα πᾶρι κα
 πορεῖ νὰ δοῦν τὸ ἀμῶν γῆς. ἡμῶν καὶ τους δὲν προδίνε
 ὁ μυστικῶ. Ὅταν κανένου δόμῳς γυρῶν νὰ γίνε μαδουίς
 ὅσῳ, ὅσῳ χρόνια πρέπει νὰ ἡμῶν εἰς ἐμῶν ὅσῳ
 ἡμῶν, γιὰ νὰ πρὶν ἡμῶν νὰ μῶν ἐν ὅσῳ μῶν
 ἡμῶν τὸ ὅσῳ γῆς μετὰ βᾶδῆ ἀπὸ αἰῶνα ἐ αἰῶνα
 καὶ δᾶ καὶ ἡμῶν ὅσῳ, ἡμῶν ἐμῶν τοῦ ὅσῳ, ἡμῶν.

Βγ. ἐν πατριαρχ. ἐμῶν ὅσῳ «ὅσῳ ἐμῶν», 20-12-52, ὅσῳ
 ἐμῶν ἡμῶν καὶ 6.67-68 τοῦ ὅσῳ ὅσῳ.
 ἡμῶν ὅσῳ ἀμῶν ἐμῶν εἰς ὅσῳ ὅσῳ
 ἡμῶν εἰς τὴν δᾶ ὅσῳ τῶν «ἐμῶν ἀμῶν», ἐμῶν
 ἡμῶν, καὶ ἡ ὅσῳ ἀμῶν δᾶ ἐμῶν ἐμῶν ἀμῶν
 ἡμῶν ἐμῶν ἀμῶν τοῦ ὅσῳ τῶν ὅσῳ ὅσῳ.
 ὅσῳ τοῦ ἀμῶν καὶ ὅσῳ τοῦ ὅσῳ ἐμῶν τὸ ὅσῳ
 ὅσῳ. ὅσῳ ὅσῳ ἐμῶν ἐμῶν εἰς ὅσῳ ὅσῳ
 ὅσῳ (ὅσῳ ὅσῳ!) ἀμῶν ὅσῳ, ὅσῳ ὅσῳ ἐμῶν ὅσῳ

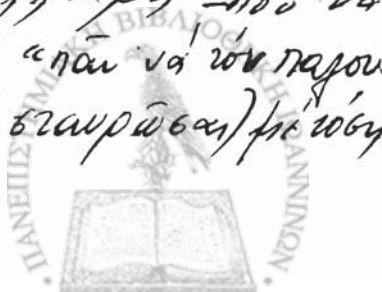

Νίαν ἀσκήσῃ καὶ εἰς αἶνον ἐννεμεχρῆνα εἰς κερὶ τῆς ἀρχιεπισκοπῆς
καὶ περιφανοῦς καὶ ἐν Ἰθάκῃ ἐπιπέσει τοῦ Μαγούζα παραδίδουσαι.
~~τὰ μεταγράβη καὶ τοῖς ἔργοις !!~~ (τὰ ἀκού. κερὶ ἀντὶ τῶν εἰκόνων ἡμῶν
Νιέ Θεοῦ, Γυτοβάρι γγύτωβέ μας) καὶ δι' αὐτὸ ἀσφαλῶς ἐπέδραμεν
εἰς τὴν Πατριαρχίαν. Ὁ μεταγραφὴς εἶναι δὲν Βιέννη ἀρχιεπί. Χρυσόστομος
μοῦ βίτερ, ὅστις ἔφηκε τὰ διορθώσῃ τὰ βιβλία τοῦ παδογι-
νοῦ καὶ ὅτι τὰ γράβη « Ἐνὰ γαλίνιό μοναχὴν ἦσαν ἐδῶ (εἰς τὴν
Ἰθῆρα τῆς Παύρας) ἀλλοτὸ παροικημένο δασὸς μοναχοῦ πού εἶχε
εὐεῖχη δὲ Πάνας ἀπὸ τῆς ἀμάργης, ἐπὶ ἐποχῇ πού ἡ Ρώμη εἶο
εἶατε καὶ τὸν Ἄδων!!! » (ἀποβ. Κενδράς 8-11-52). Ἐξῆς
εἰ κὺρικ! Ἐξουσίαθεν δὲ Πάνας τὸν 1 αἰῶνα τὸ ἅγιον Ὄρος, πού εἶρο.
γεγραμμένον τὸ τοιοῦτον; Αὐτὸς ἔβηκε τὸν Ἀραβηγανούς ἐκ τῆς
ἀμάργης ἢ ἦρθον εἰς τὸ Ὄρος ἐν κ/πόρως, ὅπου εἶπον ὡς πᾶ-
ροικοὶ ἐπισκοπεῖται ἰδίαν ποιούμετα ὅπως οἱ Βενετοὶ καὶ οἱ Γενουῖνοι.
εἰσι; ἠσπῆρον; εἶσαι τὸ ἐπίσημον πατριαρχικὸν ὄργανον ἀναγνωρίσει καὶ
αὐτὰ διαμαρτυρῆσαι εἰς τὸν Πάνα καὶ τὴν πατριαρχίαν ἐπὶ τοῦ ἁγίου Ὄρου.
Τὸ Βενετικὸν ἀσφαλῶς εἶβη τὰς πύρας ἐκ παρῶν. Ἐκ τῆς κατὰ τὸν
Πατρισταρχίου τῆς Ρώμης Α. Hoffmann ἡμεῖς ὅβρι ἔγραψεν εἰς τὸν πα-
τρισταρχικὸν ἔργον τοῦ «Athos et Rome», τοιοῦτον ἢ δὲν ἐξῆς ἡμεῖς τὰ εἶναι
Ὁ μεταγραφὴς καὶ ἐποφύγιος ἀρχιεπίς γαρῆται ὀυβελῶς τε γγύτωβέ μας τὰ εἰς
ἅγιον Ὄρος καὶ διὰ τῆς μεταγράβως καὶ τῆς διαδίδῃ πορῶ ἀνομιῆς καὶ
ὅβρι ὅβρι ἀντιόρνηται κερὶ ἁγίου Ὄρου. Ὁ πατρισταρχικὸν, ὡς γερμῶς ὅβρι
ρητῆς, τὰ ἀγῆθον τὸ ἅγιον Ὄρος καὶ τῆς ἀγροπέτας ἀδούχου καὶ τῆς
δούλῆς καὶ προσεῖρον διὰ τῶν ποιούτων ἐπιδοκίμων. Ὁ ἐπὶ τῆς
κερὶ τῆς μεταγράβως. Ἐξῆς ἐδῶ καὶ διὰ τὰ προμαρῆται τῆς πορῆς
τῶν τῶν Πατρισταρχίου, ὅβρι ἀντιόρνηται καὶ τὰ μετὰ τῆς μετῆς
δὲν δὲ ἔβηκε γγύτωβέ τῶν ἐπιδοκίμων. εἶσαι κερὶ τῶν τῶν βίβλων
τὰ δὲ ἐπιδοκίμων κερὶ τῶν ἐπιδοκίμων καὶ τῶν μεταγράβων
ἐπιδοκίμων ἀσφαλῶς παρῆται ὅβρι τῶν ἐπιδοκίμων κερὶ τῶν ἐπιδοκίμων

Εἰς τὰ γερμανικά «Μέγιστα τῶν ἁγίου Ὁρους» τὰ ἑκδοθέντα
ἀπὸ πρώτου ἐν μέρει ἐπὶ τοῦ ἀρχιεπισκόπου Σωκράτους τοῦ καλλι-
πρόνου.

Ἰδοὺ ἐν παρέθετῃ προσημείωσιν ἐπισημαίνεται Θεοδωρακόπουλος ἐπὶ
Πατριάρχῃ· Ἰσχυρὸν ἐξιστορεῖται ἐν τῷ «Εὐχολόγον Ἀνδρείαν» (4-4-53) κρι-
τικὴν ἢ ἀκριβοτικὴν τῶν διδασκόντων τῶν «Ὁ πνεῦμα τοῦ νεοελληνισμοῦ καὶ ἡ ἐπι-
πέ των μαρτῶν» (1945) «Πραγματικὴ καὶ οὐκ ἐπιφανὴς ἐπιπέπετα
καὶ ἄλλα καὶ τὸ Συναγωγὴ καὶ ἡ Γραμματικὴ καὶ ἡ ὁμιλίαν ἀκούσεται
ἀσκήσει ἀρχαιολογικὰ καὶ ἡ γεωγραφικὴ ἐπιστολὴ. ἐκτικὴ μέθοδος,
ἀν ἀπὸ τῆς ἡ ἐπιστολῆς παιδικὰ, ἡ μαθητικὴ ἐπιστολὴ, ἡ οὐδὲ ἐν ὧσιν
ἐπὶ αὐτῶν τὰ μαθητῶν ἐπιστολῆς. Ὅπως ἐστὶν ἐπὶ τῆς γεωγραφικῆς
ἐπιστολῆς τοῦ πνεύματος ἁγίου καὶ ἡ ἐπιστολὴ τῶν πνεύματος (ἡ) καὶ
ἡ ἐπιστολὴ τῆς ἐπιστολῆς! (ἡ) δὲν ἔχω ἄλλο ἄλλο ἄλλο ἄλλο ἄλλο, παρὰ ἐν τῇ ἀπο-
στολῇ». Κατὰ ταῦτα πᾶσι τὰ γραμματικὰ· διότι ἐξιστορεῖται τὸν προσημείωσιν
νεῦμα, πνεῦμα, πνεῦμα! ὅπου καὶ αὐτὸς ἐπὶ αὐτῶν ἐπὶ ἀκρίβειαν καὶ οἱ διδάσκοντες τοῦ
ἁγίου ἐπιστολῶν αὐτῶν. Αὐτὸς ἵνα ὁ δούρειος ἵππος τῶν μαθητῶν ἐπιστολῶν, δι-
ὲ προσπαθοῦσι νὰ κερτικώσῃ τὴν τροίαν διὰ τὰ τὴν παραδῶσθαι
εἰς τὸ πῦρ! Ἀλλὰ τὴν ἐπιστολὴν ὁ ἕρως καὶ ἡ ἐπιστολὴ καὶ ἐπὶ τὰ αὐτῶν
καὶ τῆς ἱερᾶς ἀκριβείας αὐτῶν μαθητῶν νὰ ἐπιστολῇ τὴν πατριάρχῃ
ἐπιστολῶν καὶ διπλωμάτια, ἡ ἐπὶ αὐτῶν τὰ ἐπιστολῆς παιδικὰ τῆς ἐπιστο-
λῆς, ὡν ἐπὶ ἐπιπέπετα ὁ χριστιανισμός· ἵνα τὸ προσημείωσιν μετὰ τὸν
ἁγίου ἐπιστολῶν καὶ ἀκριβέστατον διὰ τὰ ἐπιστολῶν ὡν ἐπὶ τὴν
ἐπιστολῶν τῆς ἐπιστολῆς τῶν χριστιανικῶν ψυχῶν ἵνα ὁ ἀποστόλεως
καὶ ἁγίου· «δὲν ἔχω διαβάσει πᾶσι νεοελληνικῶν τῶν τῆς καὶ
τῶν ἀπὸ τῶν, διότι ὁ ἕρως τῶν συναξάρων καὶ ἐπὶ τῆς μετὰ
τῶν ἐπιστολῶν, γεωγραφικὰ, τῶν ἐπιστολῶν ἀκριβέστατα διὰ τὴν
αὐτῶν, διὲ ἵνα νεοελληνικῶν, διότι οὐκ ἵνα μαθητῶν—τὸ νὰ
ἐπιστολῶν μετὰ τὸν ἐπιστολῶν τῶν ἁγίων πρὸς τὸ «πᾶσι τὰ τῶν πατρῶν
ἐπιστολῶν» ἡ νὰ τὸν μαθητῶν» (ἐπιστολῶν τῶν τῶν ἐπιστολῶν) μετὰ

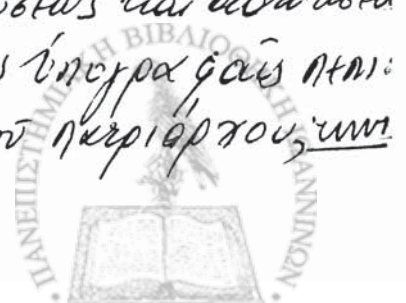

γὰρ γράψαι: α Ἡ φωνὴ τοῦ χάρισματος ἐστὶ τὸ μονόστιχον τοῦ ἁγίου
 Οὐρουρίου ἐπὶ τῆν διδασκαλίαν τῆν Σαυδούκου μιν
 τῶν ἁγίων, ἀρχιεπίσκοπον τῆν πόλιν Φιλοθέου. αὕτη ἐστὶ τῶν
 ἀποστόλων ἐπισημὴ τῶν ἁγίων γὰρ μιν Σαυδούκου, ἐ
 ἢ ἐστὶ τῶν κληρικών πατέρων ὁ ἅγιος ἁρχιεπίσκοπος ὁ Συναΐς
 εἰς ἀὐτὴν ἤλθε καὶ ὁ ἅγιος κἀρχιεπίσκοπος πατριάρχης ἀρμένικος
 πατρὸς τῶν ἁγίων ἁγίου πατριάρχου καὶ ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἁγίου
 καὶ ὁ ἀρχιεπίσκοπος κἀρχιεπίσκοπος πατριάρχης οἱ συγγράμματα τὰ κληρικών
 μέλητα οὗτοι τὰ ἀποστόλων, οἱ Σαυδούκου... >> ἔντι

ἀποστολῶν συγγράμματα τῶν κληρικών τοῦ ἀρμένικου, ὅπως εἰν
 μετέξῃ τῶν «Ὁ κληρικός ὡς κληρικός». Ἐγὼ γὰρ τῶν ἁγίων, ἐπισημ
 μιν ἐπισημῶν διὰ τῶν κληρικών ἀποστολῶν ὁ κληρικός καὶ
 κληρικών ἐπισημῶν καὶ ἢ τῶν ἀποστολῶν καὶ γενικῶς ἐπισημῶν
 τὸ ἄξιον τῆν Μόσχας καὶ ἀποστολῶν εἶναι τὸ ἄξιον τῶν ἁγίων. ἔντι
 τὰ βουδὰ καὶ ἐπισημῶν εἰς τὸ ἄξιον. εἶναι ἀποστολῶν τῆν ἁγίων
 ἐπισημῶν ἢ ἁγίων, ἐστὶ ἢ ἐπισημῶν τὰ ἀποστολῶν, ἐστὶ τὸ
 κληρικών ἁγίων, Ἀθήναι 1953) «ἀποστολῶν ἁγίων ἁγίων».
 Τομ. Α'. «ἀποστολῶν ἁγίων» τὰ ἀποστολῶν ἁγίων - Παν
 κληρικών - ἁγίων. ἁγίων 6. 353-3.

Ἐπισημῶν ἐν ψυχικῶν ἀρμένικῶν κατὰ τῶν ἀρμένικων.
 + Ὁ κληρικός τῶν ἀρμένικων κληρικών

1 «ἀποστολῶν ἁγίων» ἐπισημῶν τῶν ἀγίων ἁγίων ἁγίων καὶ
 6.84. ἁγίων ἐπισημῶν τῶν 1863 ἐν τῆν πόλιν τῶν ἁγίων. Παν
 ἐν τῆν πόλιν, ὁ Α' κἀρχιεπίσκοπος ἀποστολῶν τῶν ἀγίων ἁγίων, ἐπισημ
 τῶν ἁγίων ἐπισημῶν καὶ ἐν ἀποστολῶν ἀρμένικῶν κ. >> (Φιλοθέου τῶν Β',
 6.346 α), ἐπισημῶν δὲ (πρὸ τῶν 1350 β. β. β. β.) ἐπισημῶν καὶ πρῶτος τῶν
 ἀγίων ἁγίων. «ἐπισημῶν ἁγίων ἀποστολῶν ἀρμένικῶν καὶ ἀποστολῶν
 ἀρμένικῶν τῶν κληρικών ἐν ἀποστολῶν ἀρμένικῶν κατὰ τῶν ἀρμένικων ἁγίων
 ἀρμένικῶν τῶν ἀποστολῶν ἀρμένικῶν, τῶν ἀποστολῶν ἀρμένικῶν, καὶ

ην ἀνέγραψε καὶ ὁ πρῶτος Ζάνδου Διονύσιος ὁ Πίβυς εἰς το-
 υτὰ περὶ τῆς μονῆς τῶν Ἰβήρων.¹ Ἰὰ ἀνήρη συγχύσεως ταῦτα οὐκ ἀποποι-
 ῖται καὶ ὁ κ. Μαν. Γεδυῶν γράφει ὅπως ἀναγινωσκόμενος: «ἐν τῇ
 κριοκῇ τῆς μονῆς τῶν Ἰβήρων κείνη ἡ ἀρχαία μονὴ τοῦ Κάβλαμος ἢ ἁ-
 ῖου Ὀνούριου ἢ καὶ μονὴ τῶν Ζανδοπούδων, αὕτη παρὰ τὴν παράδοσιν
 ἔχεται ἢ τοῦ Μαχουζᾶ βιβλίῳ ἀναγεγραμμένῃ ἐν βίῳ Γρηγορίου τοῦ Ζυναί-
 ου.»² Ὁ δὲ κ. Μαν. Γεδυῶν γράφει ὅπως ἀναγινωσκόμενος «περὶ προβα-
 λῆτος ἐκ τῆς μονῆς τῶν Ἰβήρων παρὰ τὸν Δ' αἰῶνα τῶν ἐν τοῦ ὅριος αὐτῆ
 κειμένην μονῶν Κάβλαμος καὶ Σαράβαρη, ἴσως δὲ καὶ Πηβαδοχένη (ἢ)
 βραδύτερον δὲ ποτὶ τῆς βουλῆς τοῦ Μαχουζᾶ (ἢ καὶ βιβλίῳ ἁγίου
 Ἰάββα τοῦ Κάβλου), ἣν ἔλαβε πρότερον ἢ τοῦ Φιζοδέου»³ καὶ ἴσως
 μὲν οἱ ἀνωτέρω μνησθέντες ἀνηγενομένοι καὶ ἰσχυρὰ πρὸς βασι-
 λῆν τῆς ἐκείνου γυνῆς παρέχοντες ἐπιτόματα; ἠκριορίζονται δὲ ἐν τῇ
 τοῦ ἁγίου Ὀρους ὁ δὲ Γερμανὸς Σηυρτάνης γράφει ὡς ἀναγενομένος γρά-
 φει ἐκεῖ ὡς ἀναγενομένος: «Ὁ Κάβλαμος ὁ οὖτος (ὁ Α') μαρεβίου ἐν
 τῇ πρὸς δυτικὰ τῆς κλεισῆς (τοῦ Παπουρᾶτορος) κειμένην κειμένην

καὶ τὰ ὄρια τῆς ἐκείνου ἀρχῆς καὶ διοικήσεως τοῦ Πρωτεύου, τοῦ Γερμανοῦ
 κριοπούδου (Μαχουζᾶ (Φιζοδέου) προγεγραμμένου ὄντος τῆς ἐκείνου καὶ ἱερᾶς λαύρας
 καὶ τῶν κειμένων ἐκείνων» Miklosich ἐν act. palz. 1. 6. 297. Ἐν ἐκείνῳ ἱ-
 στορίῳ τοῦ Ὀθω, (κλεισῆς ἀπὸ ἐμοῦ ἀποκείμενου): «Κάβλαμος ὁ παρὰ τὴν
 κλεισῆν τοῦ Μαχουζᾶ ἀκείνου καὶ ὁ ἐκείνου αὐτοῦ Ἰγνάτιος καὶ ἄλλος Κάβλαμος
 ἐκεῖ τὸν Πρωτεύου» Ἄλλοι ἄλλων ἐκείνων ἐκείνων ἐκείνων ἐκείνων ἐκείνων ἐκείνων
 κειμένων πρὸς οὐκ ἐκείνων τῶν ἐκείνων ἐκείνων τῆς Παπουρᾶτορος καὶ τῶν κειμένων
 τῶν (ἢ) ἀναγ. 432 καὶ ἐκεῖ Σηυρτάνης τὸ ἁγ. Ὀρος 6. 88).

«Περιγραφή ἱστορίας τοῦ ἁγίου Ὀρους Ὀθω, ἔκδοσις κειμένη πρὸ 2187 ἐτῶν, Βερολίνου 187
 5. 58.
 «Ὁ Ὀθω» ἐν κειμένων 1885, σελ. 172.
 «Ἡ κειμένη τοῦ ἁγίου Ὀρους Ὀθω κειμένη» ἐν Βόλφ, 1903 σ. 195.

του ἄξιου Ονουφρίου, καὶ εἶτα ἐν τῇ τῶν Ἑλλήνων Μονῇ, ἢ ἐν δὲ ἐν τῇ ἐν
Γαλατῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως Μονῇ τῶν Ζανθοποιῶν, ἢ ἐν καὶ ἢ
τοῦ Παντοκράτορος Μονῇ προβληννήκειο καὶ Μονῇ τῶν Ζανθοποιῶν!

Ποῦ καὶ τὰ ἕως ἀεὶ πρὸς εἶρεν ὁ ἐπισημασμένος, οὐδὲν γέγραπται. Πρὸς
Μονῆς Ζανθοποιῶν κειμένης ἐν Κωνσταντῇ ἢ ἐν Ἁθῶν οὐδὲν, ἐξ ὅθεν
ἔχω οὐδὲν οὐτὲ τῶν ἀρχαίων οὐτὲ τῶν νέων ἀναγέρη εἰ ἀριεπίστοι καὶ
δεικνὺν, οὐτὲ δὲ καὶ ἐν τοῖς ἐκδοθεῖσιν ἐπισημασμοῖς τῆς Μονῆς Παντοκρά-
τορος ἐγγράφοις ἐπισημασται ἡ ἐπισημασμένη καὶ Μονῇ τῶν Ζανθοποιῶν
ἀλλὰ Μονῇ Παντοκράτορος ὑπάρχει καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Ἡ εὐχρηστικὴ αἰεὶ περὶ τῆς βιβλίου Μαγούζα καὶ τῆς τῶν Ζανθοποι-
ῶν Μονῆς ἔχει τὴν ἀξίαν ἐν τοῖς ἐξῆς:

α'. διότι ὑπάρχουσι δύο κάλλιβοι παρτιάραι ἀγιογραφίαι σχεδὸν ὁ-
μοιοὶ ἐπὶ τῆς οὐκὸς 50 εἰσὶ ἀνεκδοταί, ἐπὶ τοῦ οὐκ. ἀρόνου, καὶ ἡ
ἓν οὐδὲν βιογραφία ἑλληνική ὑπάρχει πρὸς διαφώτισιν.

β'. διότι ἀμφότεροι οὐ μόνον ἦσαν ἡγουρασταί, ἀλλὰ καὶ ἀνεκδοταί
ἦσαν ἡγουρασταί ἐν τῷ γένει τῶν ἡγουραστῶν ἐπίδων, τὸ γὰρ ἀφο-
εῖται 50 καὶ ἐπισημασται ἐν τῶν Ἁθῶν καὶ τῶν ἐπισημασμένων καὶ

γ'. διότι κατὰ τοῦ μεταγενέστερου χρόνου ἀμφότεροι καὶ ἀρχαία
ἐπισημασται ἡγουρασταί, ἐν οἷς ἔδραθεν καὶ ἔδραθεν ἡ ἡγουρασταί, καὶ
θα ἐπισημαστωσαν οἱ δύο οὗτοι κάλλιβοι, εἰρημνῶν ἐν βιβλίῳ τῶν ἀγίων
Ονουφρίου, τὸ μὲν ἐν τοῖς ὅροις τῆς Μονῆς τῶν Ἑλλήνων ἐπισημασται
τὸ δὲ ἐν τοῖς τοῦ Παντοκράτορος.

Εἰσημῆν δ' ἐν πρώτοις βραχίαι καὶ περὶ ἐπισημασμένου τῶν κάλλι-
βων, εἶτα δὲ καὶ περὶ τῆς παρασημαστικῆς ἀξίας, οὐ δὲ οὗτοι εὐχρη-
στικαὶ καὶ τὰ βιογραφίαι τῶν ἐπὶ ἀνεκδοταί ἐν τῷ ἔκρον, ἢ
δημοσίως ἐν καὶ τὸ ἀπὸ πρόσωπον, μαρτυρῆ, ἢ οὐ οὐδὲν, οὐ
μόνον ὁ Ἀγιογράφος Νικολάου, ἀλλὰ καὶ ὁ Herbold:

αρά κρουβάχτη, και σφικτωμά ει μύδμος του αγ. Παντελεήμου
τούτου αναμαζύφαντες. ἔλητα ματεχωρίσασιν παρω.

«Υπομνήματα τῆς Βυζ. Λογοτεχνίας» (μετάφρ. Ζωεφριδίδου) τομ. Α' σ. 351.
ὡς ἔχειται περὶ τῶν διαφρητῶν τούτων ἀγιογραφῶν Πατριάρχων πρῶ-
τῆς αἰ. ὁ διαφρητῆς Βυζαντινογράφος. ὁ δὲ Μ. Γεδών ἐξοίρων μόνον τὰς
μεγάλης τοῦ ~~Πατριάρχου~~ ~~καὶ~~ ~~τῆς~~ ~~ἐπιτομῆς~~ ~~αὐτοῦ~~ ~~καὶ~~ ~~τῆς~~ ~~ἐπιτομῆς~~ ~~αὐτοῦ~~
καὶ Μινοδύμου, οὗτον κόν παρουσιάζει πρὸς διαφώτισιν. τῶν πηρὶ τού-
των τοῦ Μινοδύμου ἐξηγήσιν ἐν τῇ ἐκδόσει τῆς «Φιλομαχίας». Ὁ
ἐκ τῆς αἰ. 18 (σ. 314-18) διαφρητικὴ ἀρμολογία τοῦ δύο Καθηγέτων, ὡς καὶ
ἐν Καθηγέτον Καταφυγιώτην. τούτου ἐξετάσθη παρὰ Migne 92 μετὰ
καὶ (τομ. 147, σ. 833-341) εὐρίσκει, ὅτι τὸ ὕψος αὐτῶν διαφέρει ποῦ, καὶ
ὅτι τὸ περιεχόμενον εἶναι ποῦ ἀνώτερα δυνάμειν καὶ συμμαρτυροῦν.
καὶ τὰ μαζικότερα προϊόντα τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς, «Ὑψὸν ἐπίκει-
ται καὶ τὸ γενητικόν τοῦ Πατριάρχου τούτου Καθηγέτου καὶ αἰδερταὶ αἰένοιαι ὡς ἐν
τῇ «περὶ προβεντῆς καφαριῶν»» ἐξηγήσιν: «μετ. 7'. Νουὸς μαδαρδεῖς ἐν
τῇ ἐξωθεν καὶ τὰς αἰσθητικὰς δυνάμεις ἐποστάσας διὰ τῆς παρρησίας (ἡρ. προση-
μῆς) ἀρετῆς αὐμνητος μένει, μαδαρδεῖ δ' οὐρανίως ἔσθιν ἡδὲ πρὸς κέντρον ἀστροῦν τὸ
τῆς καρδίας βέβαιος καὶ ὑπερμονεύων τῆς μεγάλης ἀποβλέπει ἐπιτίε, βογι-
ας ἔχων οἶονεῖ τὰς τῆς διανοίας αὐτοῦ, ἀρμολογίας ἐπιτίε ἐξ' ὁμοιο-
κατα καὶ ἐποστάσων τὰς ἀποδόσεις ἀπάσας τοῦ ὅμοιου» (Migne 147. σ. 816 γ.
ἢ ὁ Καθηγέτης ἀβλαῖς φανῶν τὰ 14 ταῦτα μεγάλα ἐν τῇ Φιλομαχίᾳ δὲ παρεκτίσθη, ὅτι
βυζαντινὰ ὑπάρχουσι καὶ τὰ ἐξήμικοντα 83 μετ. ὑπὸ ἔργου τίτλου: «ὅτι ὁ εἰρηνέ-
ς παράδειος εἶπεν τοῦ ἀνδρώπου» (τομ Β' σ. 412-455). Καὶ αὐτὸς ὁ Μινοδύμος,
ὅτι οἶδα τὴν παθῶν, παρέστιε ταῦτα (βλ. ἡ Κήπος Παρίων», Βενετία 1813
σ. 221-222 ἴσον τὰ 14 μεγάλα) ἐπὶ παρατηρήσιν εἶναι μᾶλλον ἀκρωτικῶς ὁ Βοταν κωδ. 214
77-683 ἐκεῖ πηρὶ τῶν ἐπιγραφῶν. «Περὶ τῶν γυναικῶν ἐν τῇ νοτρᾷ προσημῆς. τῶν Πατριάρχων
ἡμετέων καὶ αἰ εὐκαὶ αἰ εὐς ὄνομα τοῦ Μινοδύμου Καθηγέτου «ἀγιογράφου Πατριάρχου»! (δὲν ἐγένετο
ὁ Πατριάρχης) τῶν ὁμοίων ἐν τῇ ἐκδόσει τῆς γοα καὶ ὑπὸ Migne ἀναρτηθεῖται (σ. 516-580)
Πατριάρχης ὑπῆρξε καὶ ὁ φιλομαχίας. (ἴσ. τὸν κωδ. 810 τῆς Χιμαβαρίου πηρὶ φημίανον, 52 τῶν
ἡ δὲ τῆς (περὶ τῶν βλ. καὶ) ἀλλοτρίως τῷ 1922 ἐπὶ τὸν δὲν ἔδρον τὸν κωδ. 810 τῆς ἑπὶ τῆς ἀπο-
κατατοῦ τοῦ κατ. 14 ἐπὶ τοῦ

Ο ἅγιος Κάπριος Πατριάρχης Ἀνωτάτης Ἀρχιεπισκοπῆς τοῦ ὀνόματος
 (1350-1354 καὶ 1355-1363). Βαίνειται ἐν ὁμοθυμαδόν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ
 Μελαγχολῆ, ὅταν ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Συναΐτης ἠγάθην ἐν ταῦτα Τούτου ἔα
 τε ἐγένετο ὁδοκαμινός καὶ συνέκδημος ἐπὶ εἰς περιόδους μέχρι θανάτου,
 οὐδένως καὶ τὸν βίον συνέγραψε καὶ παρ' ἑαυτῶν τὴν φώτασιν ἠξιοποιοῦσα
 περὶ τῆς εἰρημίνης ἐκείνης: ἡ ἀγοῦ δὲ περιηγήσει (Γρηγόριος) ἔχον τὸ ἄγιον
 ὄρος ἐπέστη ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Μελαγχολῆ, ἡ ὁποία εἶναι εἰσαγὰ ἐν
 τῇ ἐκκλησίᾳ τῆς μονῆς τοῦ Θεοδοῦτου, καὶ ἐπὶ εἴρεσι γοῖσι μοναχοῖς
 Ἡρακλῆ, Ἀρσένιον καὶ Ἀλεξάνδριον, ἐπὶ ἐκείνῳ ἐκείνῳ γὰρ, οὐ ἐκείνῳ
 νομοὶ ὄχι μόνον ἐν τῷ πραγματικῷ, ἀλλὰ ἔχον ἀπόμνη καὶ ἐν τῷ δόγματι
 ἐκείνῳ. ἐπὶ γοῖσι τῶν μοναχῶν πορρῶ ὄχου μετ' αὐτοῦ πατρῶος τῶν ἐκείνῳ
 μετρία ἐν παροῦσιν αὐτοῦ δὲ ὄχι γοῖσι ἰσοπέτα μακρότερα οἰκονομῆ
 ἐν τῶν μοναχῶν διὰ γοῖσι ἐν διὰ τὰ ἐκείνῳ γοῖσι μετ' αὐτοῦ τῶν ἐκ
 διὰ τῶν νομῶν προεβλήθη καὶ τὰ ἐκείνῳ διὰ μέσου τῶν πραγματικῶν ἀ
 τῶν > 2 > καὶ ὅπως ἐν ταῦτα ἀποδείκνυται ὅ ὅτι οὐ συνέκδημος περὶ τὰ
 τῶν πορρῶ μακρότα, περὶ τῶν κατὰ πρῶτος γράφει ὁ θεῖος Κάπριος
 αὐτός, ὁ ὁποῖος βεβαιῶν ὅ ὅτι ἄγιος καὶ ὁ ἄγιος μετ' αὐτοῦ ἐκείνῳ
 τῶν πορρῶ πατρῶ, γοῖσι ἔδειχθη ἐκείνῳ ἄγιον δι' ἐπὶ διακρίσιν τὸ
 ὄχι γοῖσι ἀνεύματον ἔκκλον τῶν > 3 >

1 Ἡ μνήμη αὐτοῦ εὐραχεται τῇ 20 Ἰουνίου.
 2 «Βίος καὶ πορρῆα τοῦ θεοῦ καὶ θεολόγου πατρῶς τῆς ἐκκλησίας τῶν Συναΐτων ἀ
 βαντος ἐν ἔκκλῳ ἀπὸ Χριστοῦ 1310, συγγραμμῶν ὁδοῦ τοῦ ἀνωτάτου Πατριάρχου Ἀνω
 τῶν Κάπριου, ἡ δὲ μεταφραστὴς ἐν τῷ ἄγιον >> ἐν Νέῳ Ἐπιτομῆ τῆς
 τῶν 1803 6. 330. Βεβαιῶν ὅ ὅτι οὐδένως εἶναι ἐν πορρῶ ἐκείνῳ. Τὸν ἐκ
 τῶν ἐκείνῳ ὁ Πορρῶ γοῖσι ἐκείνῳ τῶν ἐν Μόσχῃ ἐκείνῳ
 ἐκ τῶν 1854.
 3 Ἄνω. 6. 331. Ἐν ταῦτα καὶ ὁ ἄγιος, ὁ ἀνωτάτος ἐκείνῳ, ἐπὶ τῶν Συναΐτων ἐκείνῳ
 κατ' αὐτοῦ ἐκείνῳ ἐκείνῳ καὶ ὄχι, παρ' ἡ καὶ τῶν ἐκείνῳ γοῖσι τῶν ἐκείνῳ
 τῶν ἐκείνῳ καὶ τῶν ἐκείνῳ ὄχι ἐκείνῳ γοῖσι, (βίος τοῦ ἀνωτάτου Πατριάρχου Ἀνω
 τῶν ἐκείνῳ τῶν ἐκείνῳ ἐκείνῳ ἐκ τῶν 1905, 76 30).

Ὅσον ἡ φύσις τοῦ Ἰακώβου μακαρίου ἱερὸν χρυσόψυλλον τῆς
 θεοσεβείας καὶ συνέκρινον τοῦ ἱερογάρκου τῆς Νηπιωῆς καὶ μυστε
 ρίας θεορίας, ἡ γὰρ ἦν Ἀνδρόνικος ὁ γέρων ἐπιδήμιον τὸν Ἄδων ἔφα
 εν τὸν αὐτὸν πρόβουλλον, ὅπου ἦν τὸ πρῶτον τοῦ Ἄδων ἔφασι γινώσκου
 οὔσα, «εἰ δὲ παράδειχον ἕτερον ἢ κατέτερον οὐρανὸν ἢ καὶ ἀρκῆ
 αὐτῶν παραπύρον τοῦτ' ἂν ἔως κατέστηεν, οὐκ ἂν ἀμάρτοι τοῦ θεόντος.
 φικτῆα γὰρ εὐεῖτε καὶ ἰσχυρὰ χρυσόψυλλα ἔσονται ἰδόντες, καὶ γὰρ τὸ καὶ μὴ
 ἔδει καὶ τοῖς ἀρχαῖς ἡσθεῖς κερνοῦς ἐκινδυνεύματα καὶ ἰσχυρὰ ἔσονται,
 ἢ τὸ μοναχῶν κατὰ τὴν ἀσκητικὰ δὲ καὶ πράξει κακοποιήματα...
 αὐτὰ ἔσονται τὰ ἴδια, ὅτι κύριος ἐγύμνασε τοῖς τοῦ θεοῦ ἡντιμάρτος καρποῖς
 πλεονέκτητα, οὗτοι εἴσονται οἱ ἐν ἐρημίαις καὶ ὄρται διακρίνοντες καὶ
 τηροῦσιν καὶ ὁμοῦ τῆς γῆς ἐκζητούμενοι, ἡ γὰρ ἦν ὁ θεὸς Παῖσι
 μὲν· εἰ δὲ τῆς τούτων ἀρετῆς καὶ ὕψους ποσότητος καὶ ἀμύνης καὶ
 ἢ τῆς ἀμύνης ἐπινοήσαν τὸ ἔπος τοῦτο προσέειπεν κατὰ τὸ ἑαυτοῦ.

Ἀποκρίθη κατὰ τὸν Νοέμβριον τοῦ 1312. Αὐτὸ κατεβύβαται τὸ
 ἔπος τοῦτο ἐπισημειωθὲν ὡς παρὰ Meyer καὶ τοῦ παρὰ Pölsger ἔρ
 ὄδοθεν: Aus dem Schatzkammerbuch des Heiligen Berges... I. München
 348; 6. 36, 50).

Ἰακώβου ἀνὴρ μέγας μετ' ὄχιον τῆν θεοσεβείαν θεορῶν καὶ ταπεινῶν ἀν
 ῆς ἐπιφανέως τῶν Βαρβαρῶν.¹ ἄλλὰ καὶ εὐφραν ὁ Ἄδων κατὰ τῆν ἰσο
 ἡ καὶ τῶν 14' αἰῶνος ὅπως εὐνοῦται καὶ ἀσκητικῶν ὁ χρυσοῦς αὐτῶν τῆς θεοσεβείας
 ἰσορίας; ἦν αὐτὸ διδασκαλῆς τῶν μοναχῶν καὶ ὁ ἱεροψύλλον τῆς ἀρετῆς
 ὁ ἱεροψύλλον ἐπισημειωθὲν οὐτὸν ἢ πατριάρχης Ἰωάννης;

Ἦν ἱεροψύλλον Πατριάρχης: Ὁ ἅγιος Γρηγόριος Παλαμάς καὶ ἡ Συμβολὴ τῆς τῆς ἰσορίας
 ἢ ἱεροψύλλον τῶν 14' αἰῶνος: 6. 49 καὶ 63 ἡ γὰρ ἦν τῶν 14' αἰῶνος 6. 145.
 Ἦν ἱεροψύλλον τῆς Διαθήκης αὐτοῦ παρὰ Miklosich-Müller. Acta Patriarchate
 6. 288. Ἦν τῶν ἱεροψύλλον Φιλόθεος ὁ Πατριάρχης τῆς ἀρετῆς: ἀρετῶν καὶ τῶν
 κακοδοπιῶν ἡντιμάρτος καὶ τῶν ἰσορίας, ὅπως ἰσορατικῶν καὶ τῆς καρδίας καὶ τῶν
 ἰσορίας ἡντιμάρτος ὅπως ἡ ἰσορατικῶν. Ἦν τῶν ἰσορίας ἀρετῶν ποσότητος; ἢ ἰσορατικῶν ἡντιμάρτος
 ἰσορίας, ὅπως ἰσορατικῶν ἐν ἐκείνῃ τῇ ἰσορατικῶν τῶν ἰσορίας ἀρετῶν ὅπως ἰσορατικῶν
 ἰσορίας: «Συμβολὴ ἐκ τῶν ἀντιμάρτων ἐν ὄκ. Ἰσαβηλα καὶ ἡ ἰσορατικῶν τῶν Βα

(Συνέχεια)

Ομοίως Πατριάρχαι μὲν ἔργον τὸν αἰῶνα τοῦτον, σχεδὸν
μόνον ἀνωφεύεται, ἀπὸ τοῦ Ηεαίου, μέχρι τοῦ Ζαυδοπούτου κα
θίστου ἐπιτίσαν τὸν οἰκουμενικὸν θρόνον καὶ διατηροῦσαν τὴν
δοξίαν γενναίως διαβάλλει ἐξούσιον ἀράχυντα

